

Travelling News

from and for tourism lovers

quarterly
#134—March 2026

Summary

Hoofdartikel - Éditorial (Gilbert Menne)	3
--	---

Voyages et découvertes | Reisimpressies en ontdekkingen

• Denemarken, de Vikings achterna (deel 3) Jean Pierre Demarsin en Maria Opsommer	4
• Grand (Vosges): une ville étonnante! Catherine Courtois.....	10
• Langs de Corniche Moyenne Karel Meuleman.....	14
• Découverte de la mer Rouge au pays des pharaons José Burgeon.....	20
• Charleroi, verrassend anders! Patrick De Groot	24
• Vers le Grand Est de la France Claudine Clabots.....	28
• In het kielzog van Jacobus: mijn pelgrimsroute (deel 15) Patrick Perck.....	34
• A tourist takes a picture Karel Meuleman.....	38
• Het kasteel van Loppem: een sprookje met kronkels en koningen Patrick Perck.....	39

Expositions | Tentoonstellingen

• Superbe exposition au BOZAR: Bellezza e Bruttezza. L'idéal, le réel et le caricatural à la Renaissance Gilbert Menne	44
---	----

Advertising rates Editorial committee Contact	45
---	----

UBJET | Extra

- **Plus de photos d'articles dans ce magazine sur** www.ubjet.org/extra
- **Meer foto's bij artikels in dit magazine vind je op** www.ubjet.org/extra
- **More pictures of articles in this magazine can be found at** www.ubjet.org/extra

Hoofdartikel

Beste lezer,

Over twee maanden wordt UBJET 75 jaar! Op 28 mei 1951 richtte een groep journalisten de Belgische Unie van Toerismejournalisten en Schrijvers op in Brussel.

Vandaag telt onze vereniging veertig leden: journalisten, schrijvers, docenten, filmmakers en fotografen die zich bezighouden met toerisme in al zijn vormen. Wie zijn wij? Een unie die Belgen uit Noord en Zuid samenbrengt, allen gepassioneerd door hun activiteiten en samenwerken in vriendschap en dat in beide landstalen.

Ons visitekaartje, onze vaandeldrager, is TRAVELLING NEWS. Ons tijdschrift is het onderwerp van onze constante zorg.

Zoals beloofd zijn we verheugd ook jou, lezer, te linken onze festiviteiten door je bij elke editie van ons magazine in 2026 twee speciale nummers met elke ongeveer 80 pagina's aan te bieden, één in het Frans en één in het Nederlands, met daarin een selectie van de beste artikelen van de afgelopen jaren.

Nog meer goed nieuws: we hebben de oude thuissoftware van ons tijdschrift achter ons gelaten om over te gaan naar de Spaanse software HEYZINE. Het is een PDF in *flipbook*, door vele tijdschriftuitgevers gebruikt. Het is niet alleen goedkoper en beter, maar heeft ook het grote voordeel dat het vrij is van opdringerige reclame. Je kunt nu je tijdschrift op je gemak lezen. Tot slot hebben we van de gelegenheid gebruik gemaakt om je de link te geven naar meer dan 30 nummers die in de afgelopen 9 jaar zijn uitgegeven via www.ubjet.org!

Intussen zet Travelling News haar missie voort om informatie te verstrekken. In dit nummer vind je artikelen van onze leden over hun recente ontdekkingen en reizen: Jean Pierre Demarsin en Maria Opsommer zetten hun ontdekking voort van Denemarken, het land van de Vikingen. Onze nieuwe auteur, Catherine Courtois, introduceert ons in het kleine stadje Grand, in de Vogezes. Karel Meuleman heeft de Corniche Moyenne aan de Côte d'Azur bereisd. José Burgeon is net teruggekeerd uit de Egyptische Rode Zee. Patrick De Groote zet zijn tournee in Wallonië voort, met daarin Charleroi. Claudine Clabots heeft gereisd in de Grand Est van Frankrijk. Patrick Perck vervolgt de beschrijving van zijn pelgrimstocht naar Compostela en het bezoek aan het kasteel Loppem in Vlaanderen.

Ik wens al onze lezers een geweldig 2026 met prachtige reizen.

Gilbert Menne

Hoofdredacteur TRAVELLING NEWS

Éditorial

Chère lectrice, cher lecteur,

Dans deux mois, l'UBJET aura 75 ans! C'est le 28 mai 1951 en effet qu'un groupe de journalistes fonda, à Bruxelles, l'Union belge des Journalistes et Écrivains du Tourisme.

Aujourd'hui, notre association comprend quarante membres: journalistes, écrivains, conférenciers, cinéastes et photographes qui traitent du tourisme sous toutes ses formes. Qui sommes-nous? Une union, qui rassemble des Belges du Nord et du Sud, tous passionnés par leurs activités et travaillant ensemble en toute amitié dans les deux langues.

Notre carte de visite, notre porte-drapeau, c'est TRAVELLING NEWS. Notre revue fait l'objet de nos soins constants.

Comme promis, nous avons le plaisir de vous associer à nos festivités en vous offrant, lors de chaque édition en 2026 de notre magazine, deux numéros spéciaux d'environ 80 pages, une en français et une en néerlandais, avec chacun une sélection des meilleurs articles parus ces dernières années.

Autre bonne nouvelle: nous avons quitté l'ancien logiciel d'accueil de notre revue pour nous affilier désormais au logiciel espagnol HEYZINE. C'est un PDF en *flipbook* utilisé par de nombreux éditeurs de magazines. Non seulement il est moins cher et plus maniable, mais il présente en outre le grand avantage d'être dénué de toute publicité envahissante. Vous pourrez désormais lire votre magazine à votre aise. Enfin, nous avons profité de la circonstance pour vous donner le lien vers plus de 30 numéros parus les 9 années précédentes: www.ubjet.org!

Travelling News continue entre-temps sa mission d'information. Vous trouverez dans ce numéro des articles de nos membres sur leurs découvertes et voyages récents. Jean Pierre Demarsin et Maria Opsommer poursuivent leur découverte du Danemark, terre des Vikings. Notre nouvelle autrice, Catherine Courtois, nous fait connaître la petite ville de Grand, dans les Vosges. Karel Meuleman a parcouru la Corniche Moyenne sur la Côte d'Azur. José Burgeon revient de la mer Rouge égyptienne. Patrick De Groote poursuit son circuit en Wallonie, avec Charleroi. Claudine Clabots a voyagé dans le Grand Est de la France. Patrick Perck continue la description de son pèlerinage vers Compostelle et a visité le château de Loppem en Flandre.

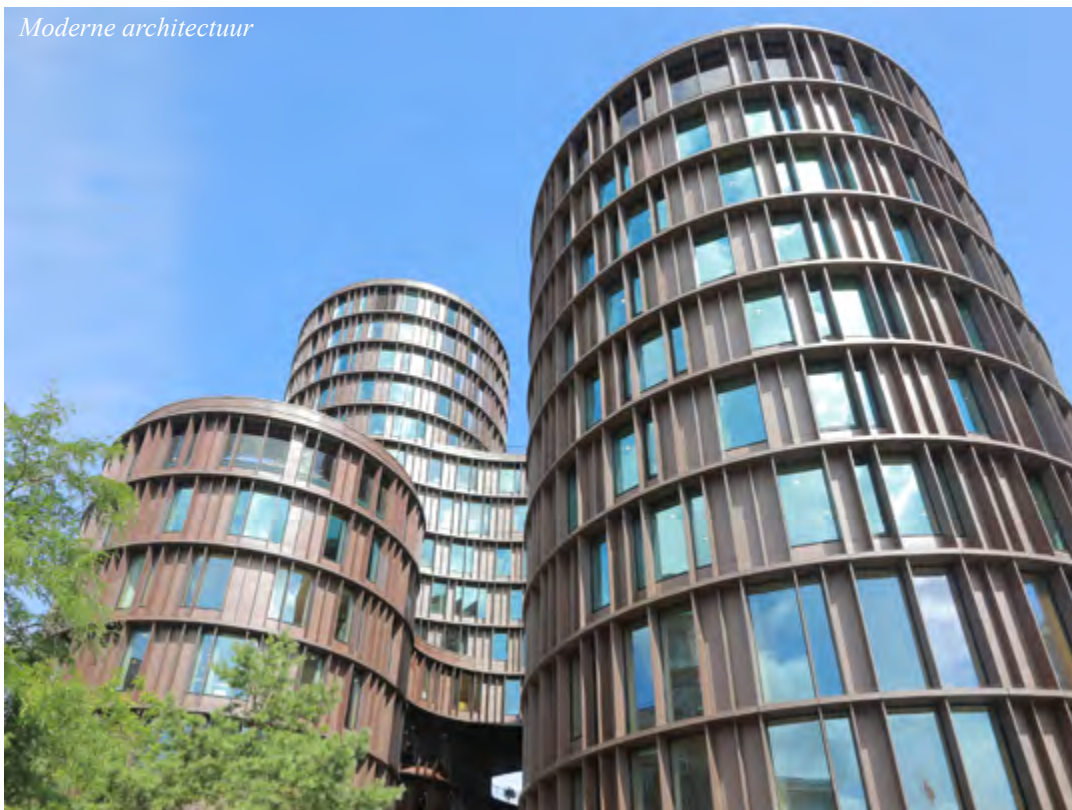
Je souhaite à tous nos lecteurs une superbe année 2026 avec de merveilleux voyages.

Gilbert Menne

Rédacteur en chef TRAVELLING NEWS

Denemarken, de Vikings achterna (Deel 3)

© Tekst en foto's : Jean Pierre Demarsin en Maria Opsommer

Deze tekst is geschreven als commentaar bij de beelden en videofragmenten van de audiovisuele documentaire over Denemarken.

Kopenhagen, de hoofdstad van Denemarken, telt 650 duizend inwoners. Met de voorsteden erbij komt men aan een kleine 3 miljoen. De stad is als koopmanshaven gesticht in de middeleeuwen, Hafnia in het Latijn, een naam die we terugvinden in het chemisch element Hafnium. Pas in de 15de eeuw werd Kopenhagen de hoofdstad van Denemarken. Vandaag de dag is Kopenhagen geen havenstad van groot belang meer. Ook de industrie is er grotendeels vertrokken.

Wat er nog rest van de brouwerij **Gamle Carlsberg** kan je met een gids bezoeken. Jacob Jakobsen startte een eigen

brouwerij halverwege de 19de eeuw. Hij kocht een stuk grond buiten de stad, waar het water en de lucht nog onbezoedeld waren. Gamle Carlsberg werd een succesverhaal dank zij de ontdekking van zuivere gistculturen. Dat zoon Carl ook bierbrouwer zou worden, stond in de sterren geschreven. Wat begon als samenwerking, eindigde echter in bittere concurrentie. In 1871 startte Carl zijn eigen brouwerij, Ny Carlsberg. Merkwaardig is de monumentale toegangspoort met vier grote olifanten. De toren deed dienst als watertoren. De stad Kopenhagen kende sindsdien een grote uitbreiding. Grote delen van het oude bedrijventerrein zijn nu verkocht aan projectontwikkelaars.

Het museum bewaart herinneringen aan de tijd van toen. De collectie bierflesjes is nu niet meer de grootste en verdween uit het Guinness Recordboek. Uiteraard eindigt het bezoek met een bierproeverij.

De oude koperen brouwketels van «Ny Carlsberg» zijn enkel tijdens speciale rondleidingen te bewonderen.

Zoals vader Jacobsen een stichting had opgericht om de wetenschappen te steunen, zo richtte zoon Carl de «Ny Carlsberg Glyptotek» op, een stichting om kunst en cultuur te promoten. Bij het begin van de 20ste eeuw zijn beide brouwerijen en stichtingen verenigd. De «Ny Carlsberg Glyptotek» bevat een collectie van klassieke en moderne kunstwerken. Het oudste gedeelte bevat antieke werken: Griekse, Romeinse, Etruskische en Egyptische beelden, sarcofagen, mozaïeken en reliëfs. Onder de moderne werken is er veel Franse kunst van de 19de en 20ste eeuw.

De stichting schenkt kunstwerken aan allerhande instellingen en aan de stad, om pleinen en parken te verfraaien. Het beeld «De kleine Zeemeermin», van Edward Eriksen, staat sedert 1913 op een rots in de haven en is één van de belangrijkste toeristische attracties. Hans Christian Andersen was de auteur van het gelijknamige sprookje. Vlakbij is er de Gefion Fontein, een werk van Anders Bundgaard, gemaakt ter gelegenheid van 50 jaar Carlsberg.

De beroemdste beeldhouwer, geboren in Kopenhagen, is wellicht **Bertel Thorvaldsen**. Als kind uit een arm gezin, maar met een uitzonderlijk talent, kon hij aan de kunstacademie studeren en kreeg hij een reisbeurs naar

Rome. Daar zou hij meer dan 40 jaar verblijven en naam maken als beeldhouwer. Bekende werken zijn o.a. te vinden in Warschau, München en in de Sint-Pietersbasiliek te Rome. Terug in Kopenhagen stak hij veel geld in de bouw van een eigen museum om een zeer grote collectie van zijn werk tentoon te stellen. Thorvaldsen ligt in de binnentuin begraven.

Het museum is gelegen naast **Christiansborg**. Christiaan VI bouwde zijn kasteel op de plaats waar bisschop Absalon een burcht had in de 12de eeuw. Het neobarokke slot is reeds het derde kasteel dat hier werd opgetrokken. Het Deense Parlement, het Hooggerechtshof en het kantoor van de Eerste Minister zijn hier gevestigd. Het ruitersstandbeeld van Frederik VII staat vóór het slot, dat van Christiaan IX staat aan de andere zijde, een werk van Anne Marie Carl-Nielsen, echtgenote van de componist.

Christianshavn, een van de stadsdelen van Kopenhagen, is gesticht door Christiaan IV, de meest populaire koning en de grootste bouwer. Opvallend is de « Verloserskerk ». De laatste 150 traptreden bevinden zich aan de buitenkant van de spiraalvormige torenspits. Binnenin valt het enorme orgel op. De rijkversierde orgelkas wordt gedragen door twee olifanten en bevat het borstbeeld van Christiaan V.

Ook de **Vrijstad Christiania** ligt aan de oever van de vestinggracht in Christianshavn. Het gebied was in 1971 een verlaten militair domein met leegstaande gebouwen. Misnoegde burgers begonnen met de bezetting uit protest tegen het tekort aan goedkope woongelegenheden en speelruimte voor kinderen. In sommige kraakpanden zijn cafés, restaurants en winkeltjes te vinden. En er is zelfs een brouwerij. Toen er in de Pusher Street nog openlijk softdrugs werden gedeald, was fotograferen verboden. Op andere plaatsen was het wel toegelaten. Door de toenemende criminaliteit en bendegeweld is dealen nu totaal verboden. Het aantal bewoners schat men op een kleine 1000: krakers, hippies, kunstenaars, mensen die dromen van een ideale leefwereld waar iedereen zich in vrijheid kan ontplooiën. Christiania, paradijs of utopie, uitgroeit tot een topattractie van Kopenhagen.

Børsen is een voormalig beursgebouw dat in opdracht van Christiaan IV werd gebouwd door de Antwerpse bouwmeesters Van Steenwinckel. Bij de brand in 2024 werd het gebouw en zijn « drakenspits » grotendeels verwoest.

De **Ronde Toren met astronomisch observatorium**, was ook een verwezenlijking van Christiaan IV. Hier is het geen trap die naar boven leidt, wel een brede spiraalengang, 200 meter lang. Toen Peter de Grote de toren in

Thorvaldsen Museum

Thorvaldsen Museum tentoonstelling

Christiania vrijstad

1716 bezocht, reed hij te paard naar boven. De tsarina volgde in een koets. Volgens sommige bronnen heeft Tycho Brahe, astronoom uit de 16de eeuw, hier ooit gewerkt. Deze oudste sterrenwacht van Europa is nog steeds in gebruik.

De ronde toren ligt in het hart van Kopenhagen. Volg je hier de stroom mensen, dan kom je terecht in «**Strøget**», de «Strook», die bekend staat als de beste winkelstraat. De drukste is het in ieder geval. Wie van exclusieve luxe-artikelen houdt, kan er zijn gading vinden. **Royal Copenhagen** is bekend om zijn wit porselein met blauw motief. Het bedrijf is in 1775 gesticht door de weduwe van koning Frederik V. Het logo toont een kroon en 3 golven. Ze verwijzen naar drie Deense waterwegen: Sont, Grote en Kleine Belt.

Georg Jensen was beeldhouwer en zilversmid. In 1904 opende hij zijn eigen smederij. Hij nodigde verschillende ontwerpers uit en zijn werk werd spoedig bekend met winkels in Berlijn, Parijs en Londen. Jensen won de «Grand Prix» op de Wereldtentoonstellingen van Parijs, Barcelona en Brussel. Na zijn dood is zijn werk voortgezet door befaamde designers. Ze verwerken zilver, goud en roestvrij staal tot juwelen, horloges en gebruiksvoorwerpen.

Strøget is een aaneenschakeling van wandelwinkelstraten en enkele gezellige pleinen. Aan de ene kant eindigt ze bij «Kongens Nytorv», een plein dat omgeven is door prestigieuze gebouwen. Vlakbij ligt **Nyhavn**, het oudste deel van het huidige havencomplex. De zeemanskroegen en aangepast vertier van weleer zijn nu gezellige cafeetjes en restaurants. Een boottochtje maken langs de haven en onder de bruggen van Kopenhagen is zeer populair. Nyhavn is een kleurrijke en levendige buurt, je kan er op de koppen lopen.

Aan de andere zijde eindigt Strøget bij het **Raadhuisplein**, het centrale plein van Kopenhagen met de Drakenfontein. Het verguld beeld in de voorgevel van het stadhuis, is van bisschop Absalon, de stichter van de bisschoppelijke burcht «Havn» in 1170. Het stadhuis is een gebouw van begin 20ste eeuw. De «Lurblazers» staan op een hoge sokkel naast de toren, een geschenk van de Carlsberg-stichting. De lur is een bronzen hoorn uit de Vikingtijd. Naast het stadhuis zit Andersen, de schoenmakerszoon uit Odense die wereldberoemd werd door zijn sprookjes.

Tussen het Raadhuisplein en het treinstation ligt «**Tivoli**», een amusementspark, opgericht in 1843, de meest bezochte attractie in Denemarken. «Geef de burger zijn vertier, dan is hij minder geneigd zich met

Strøget winkelwandelstraat

Tivoli ingang van het pretpark

Nyhavn boottochten

Zeemeermin

Kongens nytorv

Nyhavn promenade

politiek te bemoeien. » Naar men zegt was dat het argument van Georg Carstensen om in het hartje van Kopenhagen een pretpark en cultureel centrum uit te bouwen. In het prille begin waren er slechts twee attracties: een houten achtbaan en een draaimolen. Men kon in de tuinen wandelen, eten en drinken en er was muziek en theater. Wat nu opvalt is de drukte op en rond de talloze attracties. Voor sommigen is er van de oorspronkelijke doelstelling, als cultuurpark in de stad, te weinig overgebleven. Tivoli ligt in een drukke buurt met veel musea en bezienswaardigheden, ook met moderne architectuur en ruimte om te genieten van de zon.

Amaliënborg, de residentie van de koninklijke familie in Kopenhagen, bestaat uit 4 identieke paleizen die een achthoekig plein omsluiten. Hier kan men dagelijks om 12 uur de aflossing van de wacht gadeslaan.

De wachters marcheren nadien terug naar **Rosenborg**. Dit kasteel werd in het begin van de 17de eeuw gebouwd door Van Steenwinckel, als zomerverblijf voor Christiaan IV. Bij een bezoek krijgt men rijk bemeubelde vertrekken te zien, schilderijen en keramiek, wandtapijten en kroonjuwelen. Een ticket vooraf boeken is meestal noodzakelijk.

Vlakbij bevindt zich het «**Staatmuseum voor kunst**». De collectie bevat kunstwerken van Deense en buitenlandse meesters vanaf de 14 de eeuw. De verzameling werd bijeengebracht door de Deense koningen. Christiaan IV en Frederik V waren grote kunstverzamelaars. Bij de instelling van de democratie in 1849, is de collectie overgedragen aan de Deense staat.

Assistens Kirkegård was oorspronkelijk een begraafplaats voor de armen. Later kregen vele notabelen en bekende figuren hier een laatste rustplaats, ondermeer de sprookjesschrijver Hans Christian Andersen, de filosoof Søren Kierkegaard, de componist Friedrich Kuhlau, de natuurkundigen Niels Bohr (Nobelprijs 1922) en Hans Christian Ørsted...

Het kerkhof is een groene oase die populair is bij wandelaars en fietsers.

INFO

- www.visitdenmark.nl
- www.visitdenmark.fr

Grand (Vosges) : une ville étonnante !

©Texte et photos : Catherine Courtois, Dr en Archéologie classique UCLouvain

Vue aérienne de Grand

Si, les prochaines vacances, vous projetez de vous rendre dans l'Est de la France, faites un détour et arrêtez-vous à Grand, entre Metz et Dijon. Vous serez étonné d'y trouver deux bâtiments romains : une « basilique » décorée d'une superbe mosaïque et un amphithéâtre en pierre. Ajoutons la présence d'une enceinte qui ne protège qu'une partie de la cité – chose tout à fait inhabituelle. Comment expliquer que, dans le Nord de la Gaule (la Gaule Belgique) et relativement éloigné (environ 20 km) de la voie romaine Lyon-Trèves, on trouve un site archéologique aussi important ?

Situation géographique

Andesina (Grand) sur la carte de Peutinger

géologues dans les années 1980-1990, découvrirent un vaste réseau de galeries naturelles souterraines réparties sous tout le territoire et sur une longueur totale avoisinant les 15 km ! La ville de Grand, malgré son aspect aride et désolé (ceci avait déjà été souligné par Jollois), s'élève dans une région karstique et, depuis des millénaires, les eaux ont creusé une multitude de galeries pouvant atteindre plusieurs mètres de profondeur et au fond desquelles s'écoule l'eau, en quantité variable selon la pluviosité. On constata que les galeries convergeaient vers le centre de la cité et l'eau surgissait sous forme de résurgence pour disparaître quelques mètres plus loin et apparaître de nouveau à environ 3 km pour former la petite rivière Maldite qui, plus loin encore, se jette dans l'Ornain. Les Romains avaient compris l'importance de cette eau et construit leur cité avec la résurgence en son centre ! Les chercheurs avaient été également attirés par la présence de plus de 300 puits répartis sur toute la surface de la ville. Il s'agissait de cheminées verticales permettant aux ouvriers de descendre dans les galeries (et non de puisards). Ces galeries, creusées naturellement par l'eau, furent joliment et habilement appareillées par les Romains dans la seconde moitié du 1er s. ap. J.-C.

Une partie de la réponse posée plus haut consiste ainsi dans la présence d'eau souterraine qui, prenant toute sa force dans le sous-sol (la « Terre-Mère ») apparaît en surface, procurant une eau aux vertus multiples, capable de guérir. On comprend ainsi que la cité, entourée d'un poerium circulaire (le « ring » actuel) au centre duquel surgit la fontaine, soit pourvue d'une enceinte polygonale protégeant environ un quart de la superficie de la cité. Cette enceinte, contemporaine la ville, présentait des murs impressionnants, d'une largeur approchant les 3 m et une hauteur estimée à 6 m. Elle était interrompue par dix-huit tours et trois portes, cernant une superficie de 18 ha, soit un quart de la surface totale de la cité ! Il est évident qu'elle fut érigée en raison de la

présence de la résurgence située au centre de la ville – là où, au 15e s., on construisit l'église Sainte Libaire ! Depuis le début du 19e s., les chercheurs ont supposé la présence d'un temple près de la résurgence. Toutefois, jusqu'à présent, aucune structure de quelque importance n'a été dégagée. En revanche, près du centre de la cité et donc de la résurgence – et toujours dans l'enceinte – la présence d'une esplanade d'environ 60 x 30 m et la découverte de nombreux fragments tant d'architecture que de décors lapidaires – d'ailleurs d'excellente facture – laissent entendre qu'il devait y avoir un espace (sanctuaire ?) réservé aux pèlerins. Quelques ex-votos (dont une petite jambe d'une hauteur de 7 cm), mais surtout quelques inscriptions dédiées au dieu Apollon Grannus, laissent entendre qu'il s'agissait d'un sanctuaire médical où les malades espéraient trouver la guérison en buvant à la fontaine et, comme dans d'autres sanctuaires du même genre, en s'allongeant sur le sol (*abaton* - pour être en contact avec la Terre) et en espérant voir dans leur sommeil le dieu qui pourrait leur faire recouvrer la santé. Apollon Grannus était fort en vogue en milieu gaulois comme dieu de la médecine (ex. *Aquae Granni* = Aix-la-Chapelle). L'espoir de guérison était même renforcé, à Grand, par la présence de devins : on découvrit, jetés dans un puits vers 170 ap. J.-C. (d'après d'autres objets découverts), des tables zodiacales de provenance égyptienne, annotées en grec. Elles sont exceptionnelles car faites d'ivoire d'éléphant et d'un très beau travail de gravure.

GRANNUM, VILLE ROMAINE

La cité d'Andesina reçut, au 5e s. ap. J.-C., le nom de *Grannum* rappelant la divinité principale. Ce nom fut plus tard francisé en « Grand ». Toujours dans l'enceinte polygonale, s'élevait une construction que les archéologues considèrent comme une basilique judiciaire – actuellement, on préfère *schola* ou salle de réunion.

Le plus important n'est pas tant son architecture (on ignore son élévation) que sa mosaïque de sol qui s'étend sur environ 232 m² – dimensions exceptionnelles ! Daté de la seconde moitié du 2e s. après J.-C., cet édifice était décoré de plaques de marbre (*opus sectile*) et de stucs peints dont on a retrouvé de nombreux fragments éparés. La quasi totalité de la mosaïque est constituée de très beaux motifs géométriques alors que le centre (l'*emblemata*) n'a malheureusement conservé qu'une partie représentant un passage du *Phasme* de Ménandre, auteur comique grec de la fin du 4e s. av. J.-C. Les chercheurs l'ont comparée à une mosaïque semblable ornant la maison du Ménandre à Mytilène (île de Lesbos).

Un autre bâtiment surprend dans cette cité : l'amphithéâtre qui s'élève hors de l'enceinte, mais toujours dans le *poemierium*. A vrai dire, il s'agit un demi-amphithéâtre : la partie Nord des gradins s'appuie en partie à la colline (la *summa cavea* est est en revanche entièrement construite), alors que la partie Nord dans la plaine, ne possède que quelques gradins. Il n'en constitue pas moins l'un des plus grands du monde romain. Dans les couloirs d'entrée, on aménagea sur le côté Nord deux séries de cinq pièces probablement destinées aux gladiateurs et aux animaux sauvages. L'édifice fut érigé à l'époque de Trajan et restauré en partie au début du 4e s. On s'étonnera surtout, dans cette petite localité, de la présence d'un amphithéâtre en matériaux durs – et non en bois comme il est fréquent dans le Nord de la Gaule. La christianisation du Nord de la Gaule débuta dès le 4e s. et une légende, à Grand, associe l'église actuelle de Sainte Libaire (15e s.) au martyr de cette jeune fille chrétienne décapitée en 362 sur l'ordre de Julien l'Apostat. Selon la légende, Libaire qui gardait les moutons à une petite distance de la cité, refusa d'adorer la statue en or d'Apollon que lui présentait l'empereur Julien. A peine fut-elle décapitée sur l'ordre de ce dernier, qu'elle prit sa tête, entra dans la cité, lava sa tête à l'eau de la résurgence, puis s'allongea et s'endormit. Deux chapelles (la Chapelotte, à 1 km de Grand et la petite chapelle près de l'église) rappellent cet événement. Au 15e s., on éleva l'église actuelle au centre de la ville, auprès de la résurgence. Aujourd'hui, l'église est souvent inondée lors des pluies et rendue inaccessible. La légende de Ste Libaire reprend ainsi une tradition païenne multiséculaire mais veut la tourner à son profit.

On comprendra, après avoir lu ces lignes, que la ville de Grand vaut largement le détour. Malheureusement, depuis plusieurs années, il n'est plus possible de parcourir les galeries mais une visite en 3D est actuellement disponible et nous remet dans une ambiance tout à fait particulière.

Emblema et partie de la mosaïque avec décors géométriques

INFO

- Musée : ouvert de mars à novembre, dans la « basilique ». Il présente de nombreux objets découverts sur le site. Très bon accueil et très intéressant, même pour les enfants.
- Où loger ? A 10 km de Grand, l'*Hôtel de la Place* (9 Place d'Armes, 88350 Liffolle-Grand). On peut également loger à Châteauneuf, au *Manoir étoilé*, rue Neuve, à quelques kilomètres.
- Des restaurants, à Grand même, offrent des spécialités vosgiennes, comme le restaurant *La Couronne d'or* (15, place des Halles) où l'on peut déguster les *tofailles* (pommes de terre mijotées avec du lard fumé) et surtout, en saison, la tarte aux myrtilles !
- <https://www.tourisme-ouest-vosges.fr>

Langs de Corniche Moyenne en ook een beetje Avignon

© Tekst en foto's : Karel Meuleman

Zicht over de Rhône vanaf de Pont d'Avignon

De Pont d'Avignon en het stadscentrum

Tijdens een famtrip begin december kwam ik mezelf tegen. Vele jaren geleden, zowat dezelfde periode, kuierde ik door het oude Nice met z'n smalle straatjes, talloze shops en marktkraampjes en langs de zeven kilometer lange Promenade des Anglais met het groteske Negresco. Nu was het een vernieuwde kennismaking, dit keer onder leiding van gidsen die boeiend konden vertellen over wat er te zien en te beleven valt in Nice (met Antibes), Menton en Avignon.

ANTIBES

Over Antibes/Juan-les-Pins kan ik kort zijn : zelfs in het naseizoen heerst er een drukte, niet zozeer van toeristen dan wel van auto's die er krioelen. Eens je de stille straatjes richting zee hebt bereikt, valt het wel mee. Let daarbij op de kleine sculptuurtjes her en der op de huizen : mensen met veel fantasie hebben van een oneffenheid of van een stukje cement op een muur een kunstwerkje gemaakt. Je kunt er echt uren dwalen langs diverse kleine winkeltjes (met onder meer een absinthbar) of het Picassomuseum bezoeken in het Grimaldi-kasteel op de rand van de zee. Persoonlijk hou ik meer van Dali en z'n bizar museum in Figueres, maar ja, ieder z'n smaak. Het pad langs de kust is nu heerlijk te bewandelen want verkeersvrij (in tegenstelling tot wat je nog ziet op *street-view*). Je passeert er onder meer het schitterende kunstwerk 'Le Défi' van Nicolas Lavarenne, die zo de zee lijkt in te stappen.

Promenade des Anglais, in 1824 aangelegd door ... de Engelsen.

NICE

Nice is ook wel druk, zeer druk zelfs, omdat de stad veel groter is en omdat er op vele plaatsen slechts weinig ruimte is tussen de bergen en de zee. Toch heb je ook kleine, autovrije straatjes onderaan het kasteel. Nice is tot 1860 onafhankelijk gebleven en koos dan voor aansluiting bij Frankrijk. Zo hebben ze veel van hun eigen dialect (straatnamen staan ook in het Mentonasque), keuken en gewoonten kunnen behouden. De oude stad hebben we ontdekt met onze schitterende (Canadese!) gids Nadia Farmer. Zij leidde ons langs de bloemenmarkt, uiteraard met bloemen maar ook zeepjes in allerlei geuren en kleuren, lavendel in vele vormen, een gigantische keuze van kruiden, vis, vlees, broodjes, enz. Deze markt is er elke dag van donderdag tot zondag. Op maandag kun je terecht voor de antiekmarkt. Typisch is ook de lokale lekkernij *socca*, een soort pizza, gebakken op houtskool en gemaakt met kikkererwtmeel en olijfolie. Wat verder kom je voorbij het chique 5-sterrenrestaurant La Petite Maison, patisserie Henri Auer (de art nouveau inrichting moet je zien!) en vele wijnwinkels (de Dom Pérignon van 2013 aan €260 was helaas uitverkocht...). Wijnproeven deden we noodgedwongen buiten (wettelijk mag dit niet binnen), met onder meer het lokale aperitief Pantail, begeleid door lokale kazen.

Na de middag deden we dit nog eens over op het wijndomein Château de Bellet, hoog in de bergen. De druiven zijn er biologisch geteeld en de wijngaard is een van de oudste in Frankrijk. De ondergrond *poudingue* (puddingsteen) is goed gedraineerd want hij bestaat uit zand en kiezelsteen die uit de Alpen zijn aangespoeld in het Pliocene (5 tot 2 ½ miljoen jaren geleden). De rode wijn is geperst uit *folle noire* en *braquet*, soorten die je nergens anders in de wereld vindt.

Menton

MENTON

Op naar onze volgende halteplaats: Menton, een lieflijk stadje, eveneens aan de kust, op een steenworp van de Italiaanse Bloemenriviera. Deze 'parel van Frankrijk' heeft z'n naam niet gestolen en is een verademing na het drukke Nice. In 1346 kocht Charles Grimaldi, de heerser van Monaco, het gebied en werd het een onafhankelijke staat. In 1860 verkoos de stad om samen met Roquebrune bij Frankrijk aan te sluiten. Langs de rustige boulevard de Garavan kun je van de Italiaanse grens naar het stadje stappen onder de palmbomen langs de zee. Sinds de 19de eeuw is Menton een gegeeerde verblijfplaats voor de adel en de bourgeoisie uit gans Europa omwille van de medicinale kwaliteiten van het microklimaat. Ook nu, 8 december, was het er heerlijk flaneren in het zonnetje en lunchen op de net mooi aangelegde wandelboulevard. Op het kerkhof vind je praalgraven van vooral Russische en Poolse rijke families. Het torent 78 meter uit boven het stadje maar het is de klim waard, omwille van het panorama en ook omdat je door fotogenieke smalle, bebloemde straatjes stapt. De huizen zijn alle in tinten van rode en gele oker: je moet één van de voorgestelde verven gaan kiezen op het stadhuis. Wellicht heeft het iets te maken met het symbool van Menton: de citroen. Hier is de enige regio in Frankrijk waar deze vrucht kan groeien. Rond 1900 telde men zo'n 100 000 citroenbomen. De vorst in 1956 vernielde vrijwel het ganse bomenbestand waarbij er nu nog zo'n 3000 overblijven. Half februari vindt het *Fête du Citron* plaats.

Menton vanop het kerkhof

In dat kader kun je de sprookjesachtige aanplanting Jardin Serre de la Madone bezoeken met planten van over de hele wereld. Op de terrasvormige helling staan de planten zowat kriskras door mekaar, de ene al zeldzamer of specialer dan de andere. Zo groeit er tussen de weelderige vegetatie een *kumquat* van 75 jaar oud. Men maakt er ook eigen citroenlikeuren en confituren van onder meer kumquat en mandarijntjes. Het is een must voor elke tuinliefhebber om hier rond te dwalen. Je vindt hun biologische producten ook in hun winkel in het centrum van Menton: Maison Gannac, *agrumiculteurs* (!).

De regionale begeleidster Alix Kahlmann nam ons mee naar het orgelpunt van de dag: een kooksessie met Riccardo, chef-kok van Pasta Piemonte. Hij verklapte ons zijn eigen recept: ravioli met kaas, gemengd met citroen van Menton. Simpel en lekker. Eerst vermeng je bloem met 3 eieren. Goed mengen en vervolgens kneden. Nadat het deeg wat kan rusten (en wij ook), rollen we een stuk uit. Dit vlakke stuk halen we dan zo'n 8 keer door een pastamachine tot het bijna doorzichtig is. Dan snijden we het deeg tot een rechthoek van zo'n meter waarop we op gelijke afstand van mekaar kleine bolletjes leggen van de (kant-en-klare) mengeling van *ricotta* en *grana padano* met citroen. We dekken de strook toe door het onderste gedeelte over het bovenste te plooien. We drukken elk 'bolletje' goed aan met de vingers en rollen/snijden dan met een raviolisnijder over het deeg zodat we 'hoofdkus-sentjes' krijgen. Intussen laten we water koken en gooien dan de ravioli er in. Na 3 à 4 minuten leggen we ze in een verhitte pan waarover we wat kookvocht met verse blaadjes salie gieten. Na enkele minuten bestrooien met parmesan en de heerlijke ravioli is klaar. En dan heb ik voor het eerst in 75 jaar eten klaargemaakt.

Op weg naar de begraafplaats boven Menton

Het Palais des Papes

AVIGNON

De workshop met aanbieders van toeristische activiteiten vond plaats in het gotische Palais des Papes. Een mastodont van een gebouw, eerder een kasteel. De pausen verbleven in Avignon van 1309 tot 1376 tijdens hun ballingschap uit Rome. Zij bouwden in 20 jaar tijd dit paleis op een uitstekende rots boven de Rhône. Het complex weerspiegelt de grote macht die de paus in de Middeleeuwen had. Het paleis is nu vaak het toneel van diverse evenementen, zoals deze workshop toerisme. Wat verder ligt de bekende Pont d'Avignon (officieel Pont Saint-Bénézet, volgens de legende een herdersjongen die in 1177 de opdracht kreeg van een engel om een brug te bouwen). Die was oorspronkelijk 900 meter lang en had 22 bogen; nu blijven er nog vier van over. De Rhône is de langste en snelst stromende rivier van Frankrijk. Zij sleurde al zo dikwijls delen van de brug mee dat men ze sinds de 17de eeuw niet meer opnieuw heeft opgebouwd. Onder de brug was ooit een danscafé, vandaar: *sous le pont d'Avignon, on y danse, on y danse...*

(Parenthèse) In de lift van het hotel waar we verbleven, hangt een uitspraak van Cavanna: *Beethoven était tellement sourd que, toute sa vie, il a cru qu'il faisait de la peinture.*

De Pont d'Avignon

Het stadscentrum heeft z'n 4 km lange omwalling uit de 14de eeuw weten te bewaren, net als het historische centrum. De middeleeuwse straatjes zijn dan ook een lust voor het oog en een prima reden om de benen uit te slaan. In de rue des Teinturiers, waar vroeger de textielververs werkten, moet je wel uitkijken voor de hobbelige straatstenen. Je vindt er vele artistieke cafeetjes en shops. De drukke rue de la République leidt van de stadsmuren naar het place de l'Horloge met terrasjes en restaurants omgeven door platanen. Vanuit het park op de Rocher des Doms heb je een prachtig zicht op de stad, de brug en in de verte de bergketen Alpilles. Laat de stad op je afkomen en doe zoals wij: geniet.

NASCHRIFT

Enkele maanden later leerde ik met Intersoc La Côte d'Azur des Peintres kennen met o.m. Saint-Paul de Vence, Haut-de-Cagnes en Cagnes-sur-Mer. Subliem is zeker het Fondation Maeght met werken van talloze kunstenaars zoals Kandinsky, Matisse, Chagall en vooral Miró (in de grote tuin); als je dan zoals wij worden gegidst door Olivier van de Dienst Toerisme wordt alles veel duidelijker. Ook de wandelpaden langs de zee of op het eiland Sainte Marguerite zijn niet te versmaden. Heen of terug kun je makkelijk met de trein langs de kust. Let wel: als je Monaco passeert, slaat Telenet tilt (en een groot gat in je portefeuille): wij zaten plots €50 boven ons abonnement want het land(je) heeft geen *roaming* (toch niet voor Telenet).

INFO

- www.antibes-juanlespins.com
- www.nicefoodandwinetours.com
- www.nicecotedazurtourisme.com
- www.chateaudebellet.com
- <https://www.menton-riviera-merveilles.fr/>
- www.pastapiemonte.com (waar je ook het leerrijke receptenboek gratis kan downloaden)
- www.avignon-tourisme.com

Découverte de la mer Rouge au pays des pharaons

.....
©Texte et photos : José Burgeon
.....

Plongée en mer Rouge

L'art égyptien, c'est 3.000 ans d'histoire. Les anciens Egyptiens croyaient en une vie éternelle et préparaient leur séjour dans l'au-delà durant leur vie terrestre. L'histoire égyptienne débute avec les Ière et IIème dynasties à l'époque dynastique (-3200 à -2778). L'Ancien Empire (-2778 à -2423) est la période des premières pyramides, avec les IIIe, IVe et V^e dynasties. Le Moyen Empire et le 1er Empire thébain se terminent en -1785.

AU DEPART DE PORT GHALIB

Le sous-marin *Seascop* permet aux visiteurs d'admirer la faune et la flore de la mer Rouge, un moment impressionnant. Les amateurs de plongée sous-marine sont également émerveillés par cet endroit captivant. Le safari en jeep 4x4 dans le désert de montagne nous fait découvrir une tribu de bédouins, après un arrêt devant un acacia, arbre emblématique du désert. Le village est situé à quelque 25 km de Port Ghalib et à l'arrivée, le thé à la menthe est servi sous la tente à tous les participants. Une randonnée en quad permet de mieux connaître le désert ; ensuite le jeune Saïd nous accompagne en balade à dos de dromadaire. L'après-midi se termine vers 17h par un coucher de soleil au sommet de la colline du village et un repas à la belle étoile est organisé sous les airs d'une musique douce avec danses orientales.

Colosses de Memnon

Karnak

LA VALLEE DES ROIS

Sur la rive ouest du Nil, se trouve la Vallée des Rois (Oued Mélouk). Découvrons ce site grandiose en compagnie de Farrage, un guide égyptologue francophile éminent. Parmi les 64 tombes, dont 50 tombes royales, le visiteur peut en découvrir 12, car il y a une rotation afin de protéger les hypogées creusés à flanc de montagne. Six équipes bien hiérarchisées préparent la tombe. Aucune trace de vie terrestre n'est représentée mais uniquement le monde après la mort, soit un long voyage dans l'au-delà. Les anciens Egyptiens adoraient le Dieu solaire (le scarabée Kephri le matin, Râ le disque ailé, le midi et Atoum le bélier, le soir). Dans l'hypogée de Ramsès IV, le pharaon est accueilli par Râ et la plus belle scène est certainement la déesse du Ciel sur le plafond de la dernière pièce. La profondeur des tombes oscille entre 50 et 220 mètres. 120 personnes travaillaient, durant 70 jours maximum après la mort, pour terminer la momification et préparer la tombe. Au pied de la Vallée des Rois se situe le village de Gournâ. On peut visiter la fabrique d'objets d'artisanat de basalte, de granit, de calcaire, d'onyx et d'albâtre. Le **Ramesseum** est un temple entièrement construit en pierre à la mémoire de Ramsès II. Sur les montants, une scène de la bataille de Qadesh présente Ramsès II contre les Hittites. Les dépendances du temple, en brique de terre cuite, étaient des entrepôts de céréales, miel, viande et poisson séchés, graisse, bière et vin.

DEIR EL BAHARI

Deir El Bahari, édifié au pied du cirque montagneux, dénommé « Montagne de l'Occident » ou « Montagne de Thèbes ouest » ou encore « Demeure d'éternité », présente trois temples, dont le plus grand à droite, le **temple de la Reine Hatshepsout** (XVIIIe dynastie). Le dieu suprême Amon, père légendaire d'Hatshepsout, porte les deux plumes, symbole de la haute hiérarchie. Une scène représente Hatshepsout donnant des offrandes à Amon. La naissance divine se trouve dans le premier portique, tandis que le second présente « Le pays de Pount ». La chapelle de droite est consacrée à Anubis, dieu embaumeur à tête de chacal, fils de Seth et neveu d'Isis et Osiris, et celle de gauche est dédiée à la déesse Hator, à tête de vache. Les couleurs naturelles employées étaient le sable du désert pour le jaune, le bleu de cobalt, le noir de charbon, le blanc de calcaire, le rouge de l'oxyde de fer, le tout fixé par la résine ou l'albumine.

Petit déjeuner au Kings Island Hotel

Deir el-Bahari

KARNAK

Il a fallu 2.000 ans pour construire le temple de Karnak, situé sur la rive est du Nil. Un canal reliait le Nil au temple, pour transporter les marchandises, les céréales et les pierres venant des carrières. 6.000 prêtres adoraient le dieu Amon. Le grand prêtre était le deuxième personnage après le pharaon. Une allée de sphinx de 3 km menait à l'autre temple de Louxor. Le couple royal de Ramsès II et de Nefertari est une statue connue à Karnak. Le son et lumière de Karnak à 19 heures clôture une journée exceptionnelle.

LOUXOR

Le **temple de Louxor**, dédié au dieu Amon, présente les statues de Ramsès II, de belles colonnes lotiformes et papyriformes, une mosquée et l'obélisque, dont un second exemplaire fut offert à la France et se trouve sur la place de la Concorde à Paris. Hérodote visita l'Égypte en 450 avant J-C, soit 2.000 ans après la construction des pyramides (l'Égypte est un don du Nil, dicit Hérodote). Un achat de véritables papyrus peut se faire chez Isis 2 Papyrus Museum à Louxor. Il est possible d'y acheter de merveilleuses pièces y compris des papyrus avec son prénom en alphabet hiéroglyphique.

QUELQUES SPECIALITES DE LA TABLE EGYPTIENNE

Citons notamment le *karkadeh* ou succulent jus d'infusion de pétales d'hibiscus, le *berioush* ou pain brioché, le *foul* ou ragoût de haricots, le *dawood pasha* ou petites

boulettes de bœuf avec sauce à la crème aux herbes, la *tajine de calamars*, la *malakia soup* ou soupe verte. Le chef du Palace Port Ghalib prépare le *sayadia fish* ou bar aux poivrons, tomates et oignons. Parmi les desserts, la crème *donets* est une sorte de boule de Berlin. La bière égyptienne est douce, on connaît la *Stella* (rien à voir avec la bière belge) et la *Saqqarah*. L'*Omar Khayam* rouge, blanc ou rosé ravit le palais des amateurs de vin.

KINGS ISLAND LOUXOR

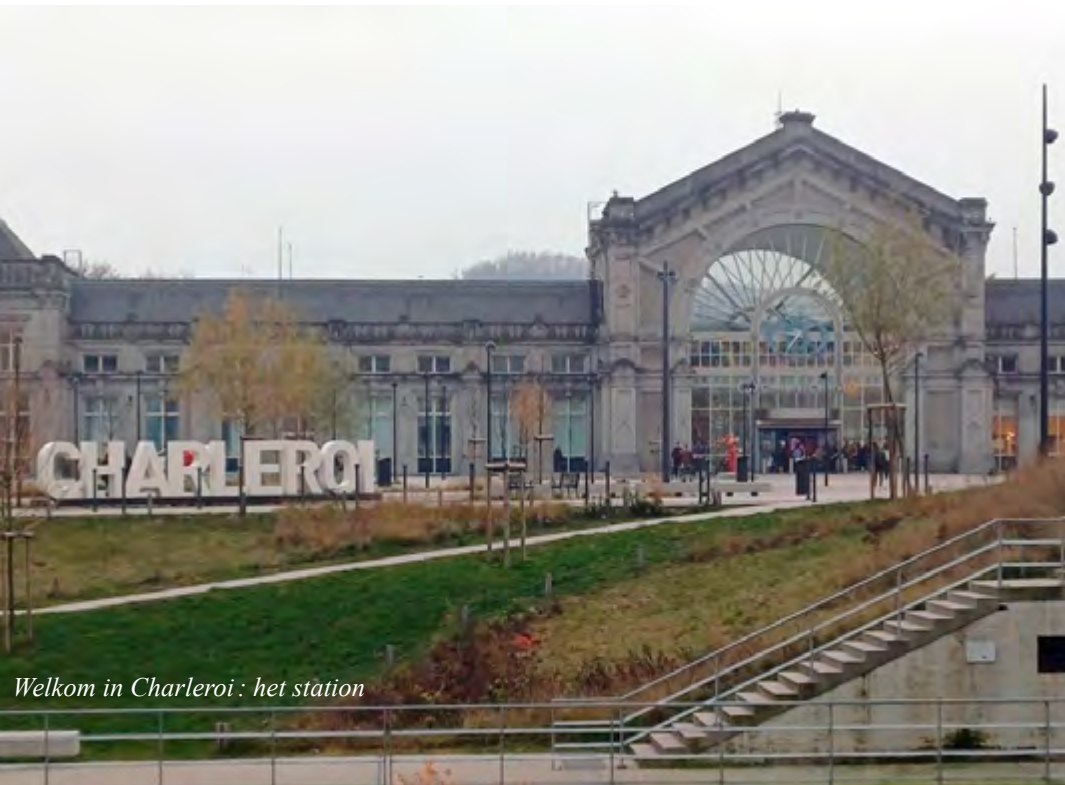
Durant notre excursion de deux jours à Louxor, MTS, le correspondant de Luxairtours en Égypte, réserve le séjour d'une nuit à l'Hôtel Maritim Jolie Ville****, situé à Kings Island Louxor. Une pause idéale, après les visites, sur une petite île au milieu du Nil. Prendre le petit déjeuner au bord du Nil, avec 20° en hiver, reste un bon souvenir de voyage.

INFO

- www.luxairtours.lu

Charleroi, verrassend anders !

©Tekst en foto's: Patrick De Groot

Welkom in Charleroi: het station

Charleroi is bekend voor de strips

Charleroi is de grootste stad van Wallonië (in de streek Le Pays Noir van de provincie Henegouwen) en is niet direct bekend als een toeristische bestemming. Toch is de belangstelling ervoor recent toegenomen, niet in het minst omdat de Nederlandse Volkskrant de stad in 2008 had verkozen als de “lelijkste stad ter wereld”. Mijn inziens nu onterecht, want er is genoeg te ontdekken in deze niet alledaagse, ooit verguisde stad, want de recente metamorfose van (vooral de benedenstad) is een succes.

Charleroi is een planmatige vestingstad (in stervorm) uit 1666 (er bestond daarvoor wel vlakbij een gehucht Charnoy genaamd) en bestaat uit de *ville basse* en *ville*

haute, met elkaar verbonden door de steile Rue de la Montagne (tot in de jaren 1980 de belangrijkste winkelstraat, daarna met een enorme leegstand van panden). Na Charleroi is de enige planmatige stad in België het vanaf begin jaren 1970 opgerichte Louvain-la-Neuve. Een hoogtepunt was de *Exposition Internationale* in 1911. Dramatisch dieptepunt was de grootste mijnramp uit de Belgische geschiedenis van Le Bois du Cazier op 8 augustus 1956. Ga je mee op ontdekkingstocht? Wij nemen jullie mee naar de onbekende toeristische attracties van deze (nog) onbeminde stad. Als je met de auto komt via de 7 km lange Ring uit 1975 (waarop men in één richting rijdt... uniek in de wereld!) geniet je van indrukwekkende zichten op het centrum en de industriële omgeving van Charleroi.

INDUSTRIËLE ARCHEOLOGIE

Charleroi was tot in de jaren 1960 de belangrijkste industriële stad van Europa. Om hiervan meer te vernemen bezoek je best eerst het **Industriemuseum** op de site van

Le Bois du Cazier. Daar maak je kennis met het rijke staalverleden (b.v. van La Providence en het nog steeds actieve Thy Marcinelle), chemie (met veel aandacht voor Solvay, de uitvinder van soda), elektriciteit en elektro-mechanica (uiteraard met het niet meer bestaande ACEC = Ateliers de Constructions Electriques de Charleroi, opgericht in 1904, eens zo belangrijk als Philips). Vervolgens bezoek je ook het **Glasmuseum**: Charleroi was de hoofdstad van het plat glas. Interessant om te weten: emigranten uit de regio richtten in de jaren '80 van de 19de eeuw in Pennsylvania de gelijknamige stad Charleroi op... destijds de belangrijkste glasstad ter wereld. De eerste glasblazerij in ons Charleroi dateerde al uit 1577.

METAMORFOSE

Na de teloorgang van de industrie (staal, glas, chemie, elektro) is de stad aan de Sambre (weliswaar omgelegd in het centrum in de jaren 1950 waar nu de Boulevard Joseph Tirou ligt) en het Kanaal Brussel-Charleroi (°1832) aan een opvallende *revival* bezig met stadsvernieuwing en industriële vernieuwing. De recentste opsteker is de komst van de UCharleroi (2023): de Campus telt momenteel zo'n 4.000 studenten en zou moeten uitgroeien tot ca. 10.000. Zij is afhankelijk van de UMons en de UCL. Oorspronkelijk was het hoofdgebouw Zénobe Gramme (uitvinder van de moderne dynamo) een Université de Travail (voor beroeps en technisch onderwijs), opgericht n.a.v. de Expo in 1911. Deze Exposition Industrielle et Commerciale was zeer belangrijk voor Charleroi, maar het succes ervan werd teniet gedaan door Wereldoorlog I.

LE BOIS DU CAZIER

Hier gebeurde de ergste mijnramp uit de Belgische geschiedenis op 8 augustus 1956 (met 262 slachtoffers uit 12 verschillende landen, waarvan 136 uit Italië en 95 uit België – vooral uit Vlaanderen. Er waren slechts 12 overlevenden). Herbeleef deze ramp in het aangrijpende "Espace 8 août 1956" en bekijk er de 10 minuten durende originele nieuwsbeelden van de vroegere RTBF.

De site in Marcinelle is nu een gedenkplaats van immigratie en het arbeidersbestaan. De voormalige steenkolenmijn werd gesloten in 1967 en werd in 2002 omgevormd tot een belangrijke culturele en toeristische bezienswaardigheid. Intussen is het Unesco Werelderfgoed.

Er zijn tal van memorials op deze voormalige mijnsite: o.m. de prachtige zuil uit Carrara-marmer, het gepateneerde bronzen beeld, een muurschilderij en een ruimte met de foto's van alle slachtoffers.

Industriemuseum in de site van Le Bois du Cazier

De voormalige Université du Travail, hoofdgebouw van Expo 1911

Inkom van de tragische mijnsite Le Bois du Cazier

Het metalen inkomhek van de steenkoolmijn werd wereldnieuws door de in spanning wachtende familieleden op nieuws van hun echtgenoot www.leboisducazier.be.

Stadhuis en Belfort

Mozaiëk in het koor van de kerk St.Christophe

ARCHITECTUUR

Wij bevelen een rondleiding aan met een ervaren gids: van Art Nouveau (en deco = zoals De Heug) in de bovenstad (ville haute) tot hedendaagse architectuur. Charleroi biedt echt een ruim en onverwacht aanbod.

Start aan de zeshoekige Place Charles-II: dit is de oorspronkelijke site van de vesting (eerste steenlegging op 3 september 1666 door de Spanjaarden ter verdediging tegen de Fransen) met kasteel (afgebroken in 1871) en zes concentrische straten die elk leiden naar een bastion. De vestiging werd CharleRoy genoemd, ter ere van de nieuwe vorst Karel II van Spanje. De versterkte bovenstad werd ontworpen door de Franse militaire architect Vauban. Er bevindt zich ook een prachtige reliëfmaquette uit 1696 op schaal 1/600 in het Stadhuis (niet altijd te bezoeken!), de meeste andere *plans-reliefs* (van steden) zijn sinds 1987 te bezichtigen in het Museum voor Schone Kunsten in Rijsel. Van de oorspronkelijke 17de eeuwse vesting Charleroi is alles in de loop der tijden verdwenen. Ga absoluut binnen (let op: aan de achterkant!) in het Stadhuis (in art deco uit 1936): bekijk de 11 reuzen en neem de eretrap naar de eerste verdieping. Je krijgt een wauw-effect! Bezoek de Salle du Conseil et des Mariages met lusters van Val St.Lambert, en de enorme feestzaal. Het 70m hoge Belfort (= met panoramisch zicht en beiaard) is Unesco Werelderfgoed samen met 55 andere belforten in België en Frankrijk.

La “basilique” Saint-Christophe... is eigenlijk geen basiliek, maar heeft met de uitbreiding van de oorspronkelijke (té kleine) kerk (°1722, oorspronkelijk een kapel uit 1667) een basiliekvorm toegevoegd gekregen (1957):

Reliëfmaquette van de vestingstad CarleRoy in 1666

het koor is beroemd om de schitterende mozaïek van gekleurd of met fijn goud verguld glas. Van de talrijke Art Nouveau huizen is het Maison Dorée (1899) het meest bekend.

Verschillende pleinen in Charleroi zijn intussen volledig vernieuwd. Zoals het stationsplein met het mooi gerestaureerde station Charleroi-Central (°1874). Aan de Place du Manège liggen het Palais des Beaux-Arts (°1958) met erachter het Palais des Expositions (°1953).

Bij de hedendaagse architectuur valt vooral de 75m hoge Tour Bleue op (2014, in de vorm van een mijnwerkerslamp) van de beroemde Franse architect Jean Nouvel op de site van de voormalige Defeld-kazerne. Nu is er het hoofdgebouw van de politie gevestigd.

WANDELEN

Naast de architectuur-wandeling is er ook een Street art parcours: laat je betoveren door de kleuren en ontwerpen op oude industriële gevels. Flaneer langs de linkeroever van de Sambre in het vernieuwde deel van de ville basse. Of wandel rond de overwoekerde terrils van Charleroi, en beklim de top voor indrukwekkende panorama's op de industriële mijnstreek (waar je trouwens ook leuke fietstochten kunt maken). Wandeling i.v.m. de strip-helden (met talrijke beelden in de stad): vooral van de School van Marcinelle °1938 met o.m. Ribbedoes of Spirou, Marsupilami, Bollie en Billie, Lucky Luke, de Smurfen (Stroumpfs) enz.

MUSEA

Het **Fotografiemuseum** (sedert 1987) in het voormalige karmelietenklooster (+ nieuwbouw uit 2008) is het grootste fotomuseum van Europa (2.200 m², 100.000 foto's, 1,5 miljoen negatieven) en ligt in het centrum van Mont-sur-Marchienne. Naast de permanente chronologische geschiedenis van de fotografie (met toestellen, portretten, landschappen enz.) organiseert men jaarlijks 15 tijdelijke tentoonstellingen.

Het **BPS22 Museum** (voor Kunst van de provincie Henegouwen) in het voormalige Palais de l'Art Wallon van de Expo 1911. Vooruitstrevend kunstmuseum (misschien niet voor iedereen even interessant!) met tentoonstellingen in de indrukwekkende ijzeren en glazen hall.

Het **Musée des Beaux-Arts** (uit 2022, naast de Tour Bleue) is kleinschalig met kunstenaars uit Henegouwen uit de 19de/20ste eeuw, met als blikvangers werk van o.m. Delvaux, Magritte (die in het nabije Châtelet gewoond heeft), Constantin Meunier (onze Belgische Rodin)...

Palais des Beaux-Arts

SHOPPING

Boulevard Tirou is de bekendste boulevard van Charleroi, en ligt in het midden van de gerenoveerde en verkeersvrije Place Verte. De oudste en enige winkelwandelstraat is de Rue Dampremy. Flaneer in het grootse en succesvolle shoppingparadijs Rive Gauche: sinds 2017 en 40.000 m² groot, waarop de nogal verloederde 19de eeuwse Passage de la Bourse uitkomt. Onze topper is de gezellige (maar nogal rommelige) Librairie Molière, de grootste boekhandel van Wallonië in het voormalige Hôtel des Postes.

Besluit: de slogan "Charleroi, the place to C" zegt genoeg! Voor ons is het een cultstad geworden!

INFO

- Logies: Novotel Charleroi Centre 4*, super gelegen in het hartje van de vernieuwde Benedenstad (met overdekte parking)
- Restaurants: goede ervaringen bij Vilain (in prachtig art deco herenhuis, Michelin bib gourmand, gericht op sharing), de trendy Brasserie Quai 10 en het authentieke Italiaanse restaurant Socio-Pâtes
- Maison du Tourisme, Place Vauban 20, 6000 Charleroi (www.charleroi.be en www.cm-tourisme.be)
- <https://www.leboisducazier.be/nl/> | <https://charleroi-museum.be>
- <http://www.museephoto.be> | <https://www.bps22.be>
- <https://charleroi-museum.be/nl/accueil-nederlands/>
- Boek: het allerbeste is "Mijn Charleroi, een gids voor ontdekkingsreizigers" van Pascal Verbeken (Uitgeverij Luster, 2024).
Perscontact: Margo Van Raemdonck mav@visitwallonia.be

Vers le Grand Est de la France

© Texte : Claudine Clabots - © Photos Francis Vrancken.

Wissembourg

Bracelet Lalique

Bijoux libellule Lalique

Il n'y a pas que les cigognes qui soient bien accueillies dans cette belle région, les visiteurs le sont tout autant à n'importe quelle période de l'année. La nature y est somptueuse, les habitants chaleureux et passionnés par leurs traditions, la gastronomie très riche, le folklore

encore si vivant, et partout des fleurs aux balcons. Que souhaiter de plus pour cette région du Grand Est qui porte dorénavant le nom de Collectivité européenne d'Alsace créée en 2019.

MUSEE LALIQUE A WINGEN-SUR-MODER

Ce site est fascinant tant par la beauté et la variété des œuvres exposées que par le personnage du génial créateur : Eugène Lalique. Né en 1860 à Ay et décédé en 1945 à Paris, cet artiste est d'abord spécialisé en bijouterie. Ses créations sont inspirées par la nature, les insectes et les courbes féminines comme l'est l'Art Nouveau. Emile Gallé lui attribua le titre glorieux *d'inventeur du bijou moderne*.

Il est ensuite appelé pour décorer les premières classes du paquebot *Ile de France* car il s'est ensuite tourné vers le travail du verre. En 1929, son talent s'exprime aussi dans la jeune industrie automobile, notamment dans ses superbes bouchons de radiateurs. En 1921, il inaugure une seconde verrerie que nous visitons et qui est toujours en activité.

A la fin de la Première Guerre mondiale, il profite de faveurs accordées à cette région d'Alsace qui a tant souffert de l'occupation allemande. Les incitations fiscales

Faïence Sarreguemines

encouragent les entrepreneurs à y investir. L'intérêt du musée est le classement par thèmes : bijoux, luminaires, vases, parois murales et portes, statues et fontaines. Lalique décore aussi le luxueux paquebot *Normandie*. Cette ville flottante a battu tous les records et fut un chef-d'œuvre de l'Art déco. Il sera tragiquement coulé dans le port de New York en 1942.

Le succès de cet homme s'explique tant par son talent que par son esprit d'entreprise et son sens de la communication. Il a utilisé des techniques de pointe protégées grâce à des brevets. Ce musée est un univers de lumière et de transparence qui vous éblouira avec ses 650 œuvres. Un visio-guide aide à la visite. Les poussettes sont autorisées. Le musée propose des tabourets pliants, des déambulateurs et chaises roulantes pour les personnes moins valides. L'édifice est entouré d'un beau jardin et d'une salle de repos où l'on peut se désaltérer. De là, on a accès au parc régional des Vosges, un écrin de verdure pour les promeneurs.

WISSEMBOURG

La petite cité a conservé, malgré les vicissitudes des conflits, une bonne partie de ses enceintes. La Lauter, une petite rivière qui la traverse en plusieurs bras, lui

confère une ambiance un peu vénitienne. Il est conseillé de visiter ce lieu le lundi de la Pentecôte à l'occasion de la kermesse où l'on peut admirer de nombreux costumes anciens fièrement portés par les habitants.

La rue principale est un véritable écrin pour de nombreuses maisons à chevrons. L'hôtel de ville en grès rose abrite une très grande fresque de Saint-Christophe. Elle date du XVe siècle et passe pour le plus grand personnage peint en France. La *maison du sel* possède un toit original avec des lucarnes ouvrant sur des balcons. Elle date de 1450. La promenade des remparts permet d'admirer les toits patinés, les majestueuses tours des églises et, dans le lointain, les Vosges.

SARREGUEMINES

Ce lieu est surtout réputé pour sa faïence dont nous visitons le musée. La production est hélas abandonnée. L'usine fut fondée en 1790. En 1836, elle fut agrandie. Les motifs décoratifs sont le plus souvent en relief et recouverts d'émaux de couleurs. Installé dans l'ancienne maison du directeur, ce musée retrace tout le passé ancien de la cité. Une salle présente l'historique de la fabrication. Des panneaux muraux représentent des scènes du XIXe siècle et notamment l'opposition entre

Jardin d'hiver Sarreguemines

Présentoir Sarreguemines

Four à Sarreguemines

Eglise d'Hunspach

la bourgeoisie fortunée et la pauvre petite vendeuse de fleurs. De nombreuses pièces ornementales, des services de table, des revêtements de sol, toutes ces œuvres charmement par la beauté des couleurs et l'originalité des sujets.

A l'extérieur on peut voir un ancien four d'une fabrique et on imagine la pénibilité du travail de ces ouvriers qui étaient heureusement bien logés et nourris. Le dimanche, pour éviter qu'ils n'aillent dépenser leur argent, le propriétaire, Paul de Geiger, avait aménagé un magnifique jardin d'hiver décoré de carreaux de faïence. Le casino, lieu de rencontre du personnel et cadre de concerts, fut réaménagé en auditorium, hélas fermé aux visiteurs. Il y avait aussi une cité où les ouvriers étaient logés avec leur famille et qui existe toujours. Une ancienne fresque représentant Cléopâtre, actuellement en restauration, va bientôt orner un mur de ce site enchanteur.

HUNSPACH

Petit village pittoresque avec ses maisons peintes en blanc et ornées de chevrons bruns et de vitrages assez particuliers. En effet, certains sont encore bombés ce qui permet aux habitants de ne pas être vus de l'extérieur ! Certaines cours conservent un puits à balancier qui servait autrefois pour la distribution d'eau. Il règne ici un calme, une sérénité qui manque tant dans nos cités et une belle harmonie due au fait que toutes les maisons se ressemblent. L'église protestante en briques rouges domine ce site qui vaut la visite.

Ce village a connu des moments difficiles durant les guerres et les habitants devront souvent changer de nationalité. En 1939, ils seront évacués vers la Haute Vienne et devront tout abandonner. Ils rentreront à l'automne 1940 et reconstruiront le village, ce qui explique l'harmonie des bâtiments. Point de visite possible sans y goûter les fameuses quenelles de viandes ou *flaaschknepfle*. Vers la mi-juin le village est en fête et les 650 villageois revêtent leurs plus beaux atours traditionnels. Il a été classé en 2020 *Plus beau village de France* dans une émission télévisée.

NIEDERBRONN-LES-BAINS

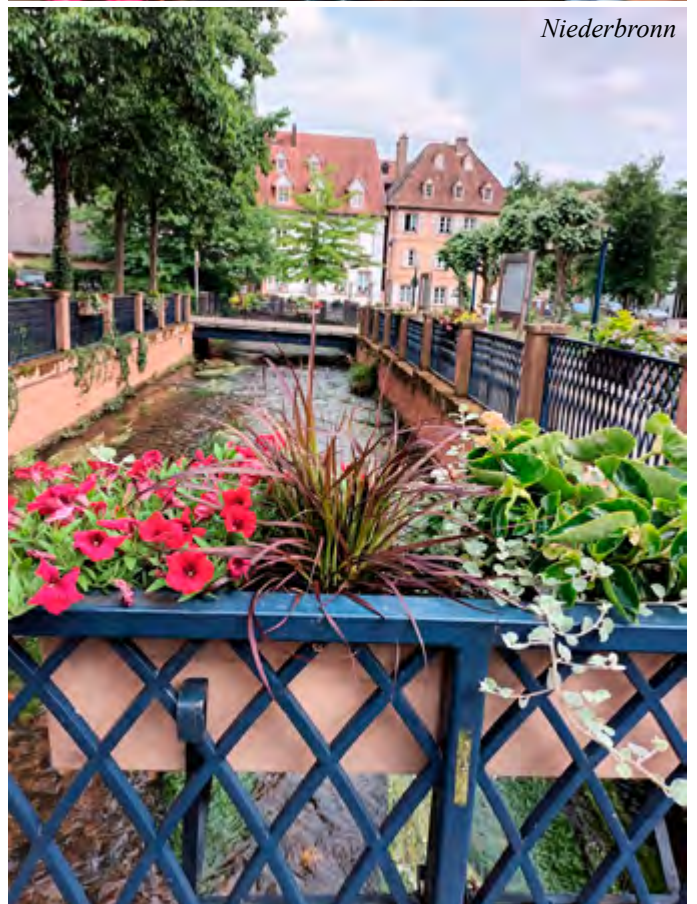
C'est une station hydrominérale très fréquentée. D'ici le visiteur peut partir sur de nombreux sentiers à la découverte du parc naturel des Vosges. Déjà réputées du temps des Romains, les eaux sont recommandées pour plusieurs pathologies. L'établissement thermal *Valvital* soigne les personnes atteintes de rhumatismes ou de lésions traumatiques. La ville fut cédée à l'Empire allemand de 1871 à 1918. Elle détient le label *station verte* et il fait bon

Maisons identiques à Hunsbach

Jeunes masqués Niederbronn

Niederbronn

s'y balader. Le centre est joliment fleuri et une agréable promenade longe une rivière. L'Hôtel du Parc possède une grande piscine et une salle à manger adorablement décorée. Tout y est très bon et le service sympathique.

A partir de la gare partent de nombreux sentiers dont un mène aux ruines du château de Wasenbourg. Des panneaux explicatifs sur la faune, la flore, l'histoire, la géologie jalonnent le parcours. Le point de vue du sommet y est superbe et inoubliable. Un bon bol d'air dans une nature captivante.

KIRRWILLER

Depuis plus de 40 ans, le propriétaire Pierre Meyer, sa famille et son équipe, font rêver des milliers de visiteurs. Strass et paillettes font oublier les soucis et transportent le visiteur dans un autre monde au-delà des réalités quotidiennes.

1980 est le début d'une longue aventure. Pierre décide de se lancer dans l'établissement tenu par ses parents. Deux ans plus tard une scène est inaugurée. En 1989 le premier spectacle voit le jour pour devenir le deuxième cabaret de France après le Moulin Rouge! Un superbe parcours : c'est Las Vegas en pleine Alsace.

Quelques chiffres : 130 personnes y travaillent, 8.000 m² sont sortis de terre et plus de 300 costumes sont créés chaque année. Plus de 5 millions de spectateurs depuis l'ouverture sont venus. Une merveilleuse performance qui laisse songeur. De nombreux commerces et artisans locaux profitent de cette manne providentielle.

Très célèbre pour son *Royal Palace* qui propose un spectacle de qualité avec de nombreux artistes : danseurs, jongleurs, clowns, dresseur de chiens, équilibristes... ce lieu connaît un réel succès et on le comprend. L'évènement débute par un repas servi par du personnel très efficace et rapide puis vient le spectacle agrémenté de projections. Une réelle féerie ! Après le show, qui change chaque année, le public est invité à se désaltérer et à danser au son d'un orchestre dans une salle confortable. Tout est superbe et bien organisé.

Nous avons eu la chance de rencontrer le maître des lieux, le fondateur Pierre Meyer, qui nous a parlé de ses projets et nous a présenté à Audrey. C'est une danseuse fidèle depuis de longues années et qui est maintenant responsable des chorégraphies. Elle nous a avoué qu'il s'agissait d'une vocation car les artistes, logés sur place, voient rarement leur famille, surtout s'ils viennent d'un autre pays. Les sélections se font notamment à Londres, toutes les nationalités sont mélangées et ils sont heureux

de faire partie de cette nouvelle famille grâce à la gentillesse des patrons. Le fils du propriétaire, Mathieu, s'occupe de la supervision de la construction d'un nouvel hôtel 4* qui s'ouvrira à l'été 2026.

C'est une bonne chose car la séance nocturne se termine tard et oblige le public à repartir par de petites routes sans éclairages. Certains peuvent quand même loger sur place. Il n'y a que 2 mois d'interruption pour permettre de mettre au point le nouveau spectacle. Une chouette idée pour un anniversaire ou une fête.

Royal Palace

Francis et Pierre Meyer

Décor hôtel Palace

Décor Royal Palace

INFO

- Hôtel Palace Niederbronn : parchotel1@orange.fr.
Prix spéciaux pour les week-ends.
- Musée Lalique : info@musee-lalique.com -
Presse : Anne-Céline Desaleux
communication@musee-lalique.com.
- Musée de la faïence à Sarreguemines :
museum@mairie-sarreguemines.fr.
- Royal Palace : pmeyer@royal-palace.com –
royal-palace.com/fr/notre-histoire.
- Tourisme : www.alsace-verte.com -
tourisme@alsace-verte.com.

In het kielzog van Jacobus : mijn pelgrimsroute! (deel 15)

©Tekst en foto's: Patrick Perck

Volgende stopplek, **Asnois**. Vroeg ontbijt en om kwart over zes: ikke schampavie! Gelukkig vroeg weg want nacht was een echt merrietje! Ik sliep in de tuin in een soort klein kippenstal/alkoofje. Erg warm, broeierig warm maar wel proper. Deurtje zeer laag en moest dus diep bukken om binnen te geraken. Beneden (jaja met een verdieping dus!) een bureautje waar je niet kon aanzitten omdat plafond veel te laag kwam. En boven groot bed dat je met kickenladdertje kon bereiken. Maar op bed kon je enkel liggen want zitten betekende builen en hoofdpijn omdat dakgebinte te laag kwam. Overall Madurodam-maten. Erger(nis) vanaf 22:00 u: gekriebel: ongedierte alom. Een plaag van bijtgraag ongedierte liep gewoon over me heen. Ik loop dus vandaag pokdalig rond. Voor de rest een heerlijke dag. Ging wel traag vooruit want toen ik aan een bankje naast een kerkje kwam en me wilde zetten zag ik dat stapritme gedaald was tot... 3 km/u. En op bankje snel te heet. Dus even polsen en jawel: kerkdeurtje los en dus binnen gaan bidden en even rusten. Jezus moest ondervonden hebben dat mijn gebedje meer gemurmel was dan echt bidden en zeker niet gemeend want toen ik een slokje wilde nemen constateerde ik dat mijn rugzak nog steeds op het bankje buiten lag. Opnieuw de zon in en hop naar bankje maar geen rugzak meer! Onmiddellijke ABL-reactie: wat heb ik nog en wat ben ik kwijt? Mijn nieuwe smartphone en mijn geld en mijn identiteitskaart, en mijn stempelboekje en mijn dagplannetje zaten in mijn heuptas en dus veilig. Al de rest weg. Dus op zoek met ondertussen echt gemeend schietgebed. Jezus kreeg medelijden want achter derde boom in een soort dreefje stond mijn hebbing mooi rechtop. Enkel mijn flessen bruiswater waren verdwenen. Tempo schoot de hoogte in en in no time maar half uitgedroogd kwam ik in **Varzy** aan, volgende slaapplek. Briefje aan de deur. In sierlijke letters: Gelieve Aan Te Bellen. Aanbellen. Geen reactie. In mijn notities had ik een telefoonnummer. Onmiddellijk voicemail. Buur kwam poolshoogte nemen en beweerde dat ze (was dus een zij) thuis was. Hij ging vanuit zijn eigen tuin roepen. Na twintig minuten kwam ze open doen. Was in slaap gevallen en had gsm uitgeschakeld. Is een artieste (!)/kunstenares en maakt schilderijen en sculpturen. Haar thema? De zon! Echte artieste.

Totaal verward en een beetje wereldvreemd. Maar ik heb een bed (tamelijk duur) en stroom (batterijen opladen) en zelfs internet! Maar ze moest lang zoeken naar de wifi-code en toen ze die eindelijk gevonden had werkte het nog niet want ze was vergeten de router in te steken. Idem dito met toilet want ze was vergeten het waterkraantje open te draaien. Toen ik even later wilde douchen kreeg ik enkel koud water. Ondertussen wist ik het: Monique was vergeten de geiser aan te zetten. Vrouwen! Na douchen arriveerde juist het stapkoppel waarmee ik de vorige nacht had geslapen en tegen dat koppel had verstrooide Monique verteld dat ze te moe was om voor eten te zorgen. Ondertussen hadden zij ook een eetadres ontvangen maar die tent bleek zich drie kilometer verder te situeren. Zij namen taxi en ik mocht mee. Uiteraard trakteerde ik hen op een wijntje. We hadden sleutel van Monique mee gekregen en waren dus zeker dat we naar bed konden. Afspraak met hospita: om 05:30 u ontbijt. Was nog pikkedonker en de anderen gingen maar tegen 06:00 u komen dus had Monique tijd voor haar verhaal. Haar moeder, amper 90 jaar, woont in Bourges in een veel te groot kasteel en heeft nu haar arm en pols gebroken en zodra wij nu op stap zouden gaan moest ze nu vliegensvlug naar haar mama want de verpleegster komt maar driemaal daags, namelijk 's morgens uit bed halen en verzorgen, 's middags eten geven en 's avonds in bed

leggen. Tijd is echter relatief want in bed stoppen gebeurt rond halfvijf. Uiteraard met veel slaaptabletten. Mams wil niet naar woon-zorgcentrum. Vermits Monique alle volgende pelgrims heeft gecancelled snelt ze, zodra wij schampavie zijn naar haar mama toe en gaat daar tien dagen blijven. Monique heeft ook nog een zoon van 23 maar die is geestelijk niet 100 procent en verblijft in een opvanggezin. Nu heeft dat opvanggezin vorige maand ook nog een meisje opgevangen, ook met geestelijke beperking. En rarara, haar zoon heeft nu dat meisje verkracht. Zoon moet nu weg uit dat gastgezin en Monique kan hem zelf niet bijhouden. Dus is ze dringend op zoek naar een veilige plek voor hem. Ik at zwijgend met lange tanden (ondertussen taai geworden) getoast stokbrood en beloofde mezelf haar naam bij te schrijven op mijn lijstje van namen waar ik tijdens stappen moest aan en over denken en vergaf haar haar verstrooidheid. Je zou voor minder...

Nog steeds donker en ochtendfriste deed deugd. Op naar next stop. Probleempje hierbij was dat mijn slaapplek bijna 5 km afweek van de pelgrimsroute, omdat er niets (vrij) te vinden was op de route zelf en ik niet in staat ben trajecten van 50 km of meer af te haspelen. Ik kon dus mijn pelgrimsroute maar tot een bepaald punt volgen en moest dan noordwaarts afslaan. Dacht dat ik een

veldwegeltje kon nemen om naar slaapplek te stappen maar bleek brandgang die doodliep in bos. Dan maar verder dwars door bos op kompas. Plots luid vogelgewetter en dierengebrul. En dan ineens takkengekraak en een groot gedaante kwam op mij afgestormd. Onmiddellijk gevolgd door tweede dier. Bleken herten te zijn. Op enkele meter voor mij schoten ze rechts dieper het bos in maar een seconde later kwam er ook een derde hert dat fel bloedde aan dij onmiddellijk gevolgd door twee vossen of wolven. Gebeurde allemaal zo snel dat ik niet de tijd had om mijn pennenmes of fototoestel te grijpen. Dan besef dat ik wel gevaarlijk bezig was. Gelukkig geen jachtseizoen. Ik moest zo snel mogelijk uit dat bos. Links van mij op een kleine kilometer was er een grote baan. Was een Route N(ationaal) ik denk RN151. Heb die dan maar genomen waardoor ik alweer een omweg moest maken. Ook op deze weg was het gevaarlijk stappen want absoluut geen voetgangerszone. Ik liep dus links om aanstormend verkeer te zien afkomen. Heel veel geclaxonneer en lichtengeflits en chauffeurs die teken deden dat ik krankzinnig bezig was (en ze hadden gelijk) maar ik geraakte in **Chateau-neuf-Val-de-Bargis**. Daar gepind in enige mogelijke slaapplek: een gemeenteslaapplek. Bij reserveren had men mij verteld dat je niet kon reserveren en dat er maar drie bedden waren en wie eerst komt eerst maalt. Sleutel

te verkrijgen op het gemeentehuis en anders bellen bij de bakker of nog bij bar/restaurant/gokkantoor/gazetten en winkelcombinatie. Gemeentehuis gesloten. Ben dan maar naar die bar-etc. combinatie gegaan. Kreeg sleutel en er was nog plaats (!) maar geen elektriciteit, geen licht en geen water. Ik mocht echter in die bar komen douchen indien ik daar ook mijn avondeten zou gebruiken. Leek me faire deal. Maar...bar/restaurant zou maar opengaan om 19:00u en was volledig vol gereserveerd. Ik mocht echter om halfzeven komen eten op voorwaarde dat het hamburger werd en dan tegen zeven gaan douchen. Slapen: € 10. Douchen: € 6. Tijd voor bezoekje aan kerk maar die was dicht dus drie wees-gegrootjes aan buitenkant. Was nog steeds geen 12u en op zoek naar mijn slaapstekje. Toen ik schurend scharniertje openduwde dacht ik, neen wist ik zeker dat ik fout zat. Een vieze vuile kamer met afval en vernield bureautje in een hoek. Muizen liepen her en der. Dit is voor doodzonde. Ik had weliswaar enkele (pekkel)zonden op mijn geweten maar dit? Neen, dit had ik nu ook weer niet verdiend. Dus terug naar bar. Ging juist sluiten maar barman bevestigde dat ik wel goed zat. Enkel moest ik wasknijper gebruiken tot achter hoekje stal en daar zou zich een trapje moeten bevinden dat mij naar het ... paleis zou voeren. Opnieuw naar voorgeborchte hel. Inderdaad, met behulp van wasknijper geraakte ik tot aan nis en

dus trap en dus naar boven. Paleis was op zijn minst eufemisme maar boven tamelijk doenbaar. Kaal kamertje met drie britsen en twee rieten stoeltjes. En zowaar een matras en een hoofdkussen. Uiteraard geen linnen of dekens en inderdaad geen stroom. Koos verste brits en legde alles netjes uitgestald wat ik later nog nodig zou hebben. Nog tijd om kaart voor 's anderdaags te raadplegen. Om stipt 18.30 u aan bar voor lekkere hamburger en nog lekkerdere douche. Fijn warm water en samen met mijn tedere huid waste ik mijn kleren. Nog even scheren en toilet en terug naar brits. Sliep onmiddellijk in maar midden in de nacht, groot gestommel en luid gelal. Plots stonden er drie motards voor mijn neus. Zij schrokken duidelijk maar ik zeker een bult. Met hun zaklantaarns schenen ze pal in mijn ogen en dus kon ik niet goed onderscheiden of ze gewapend waren en hoe gevaarlijk toestand nu werkelijk was. Hoe waren die in hemelsnaam binnen geraakt want ik had sleutel veilig in mijn bottine gestoken. Vermits ik naakt in mijn slaapzak lag had ik niet veel opties dus begon ik in niet al te beschaafd Nederlands luidop en met veel grote en groteske armbewegingen zegeningen uit te beelden wyl ik op zijn minst drie Onze-Vaders brulde. Mijn mimiek moet het hem gelapt hebben want erg overtuigend kon die halve Paternoster niet overgekomen zijn maar terwijl

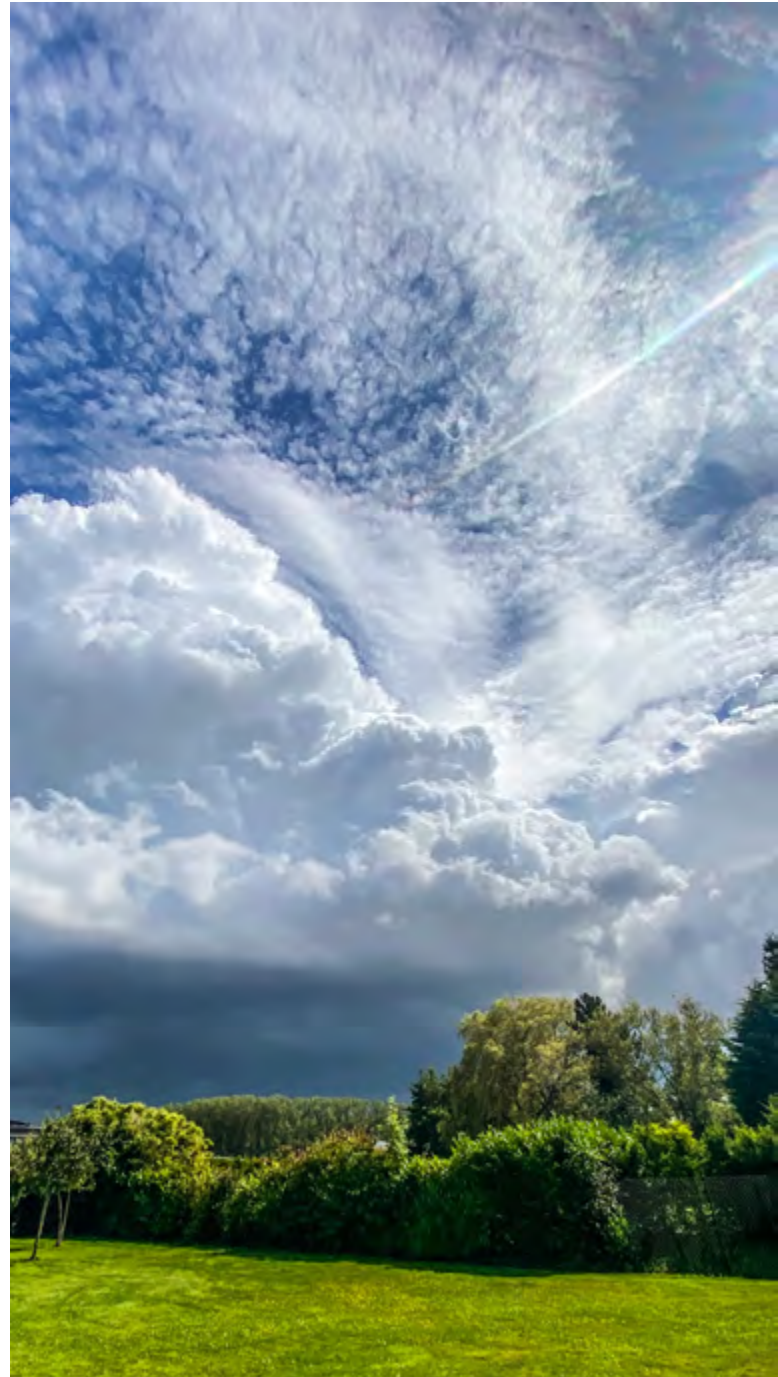
ze nog enkele bierblikjes lieten vallen strompelden ze terug te trap af...om een kwartier later terug met veel kabaal naar boven (opnieuw) te strompelen. Ze schoven de twee overgebleven bedden tegen elkaar en met drie gingen ze zonder zich uit te kleden dwars op de twee matrassen liggen. Na enkele boeren en enkele schuine moppen vielen ze in slaap. Hoe ze 's anderdaags wegge- raakt zijn weet ik niet, al evenmin hoe ze in Godsnaam binnengeraakt zijn want ik had nog steeds de sleutel. Bij ochtendkrieken vertrok ik stilletjes en deed achter mij het poortje op slot. Sleutel deponeerde ik in de brievenbus van de bar. Nooit nog iets over gehoord...

A tourist takes a picture

© Karel Meuleman

Wolken bestaan overal op aarde, in zoveel vormen en structuren. Sommige wolkensoorten vind je ook niet overal. Uit eigen ondervinding: in de VS zie je wolkenformaties die bij ons niet voorkomen en vice-versa, zoals je hierbij kan zien op de foto gemaakt met een Iphone, 13 mm lens en opening 2.4. De hoge Cirrusbewolking hangt op zo'n 10 km hoogte. De Nimbostratus daaronder zou zich snel ontpoppen tot een regenvlaag zoals ik nog maar zelden gezien heb. Het weer kan soms ongenadig tekeergaan en met de klimaatverandering nog meer. Je staat versteld van de omvang van sommige weerfenomenen. Een gemiddelde cumuluswolk weegt evenveel als 100 olifanten. Het weer dat die dag op ons afkwam, kan makkelijk 200 000 olifanten wegen. Maar dat is niets vergeleken met een tropische cycloon: het water daarin zou vergelijkbaar zijn met het gewicht van... 40 miljoen olifanten! Nog een indrukwekkend cijfer: de grootste druppels zijn 0,2 mm groot; je hebt er een miljoen van nodig voor 1 theelepel. De storm op die zomerse dinsdag in juni veroorzaakte heel wat schade in onze streken: overstromingen, afgerukte daken, geknakte hoogspanningspylonen, enzovoort. Een voorbode van wat ons nog te wachten staat? Laat ons hopen van niet en intussen genieten van mooie zichten.

Clouds exist all over the world, in so many shapes and structures. Some cloud types are also not found everywhere. From my own experience: in the US you see cloud formations that do not occur here and vice-versa, as you can see above in the photo taken with my Iphone, 13 mm lens and aperture 2.4. The high Cirrus clouds are at an altitude of about 10 km. The Nimbostratus below will quickly turn into a gust of rain, the likes of which I have rarely seen. The weather can sometimes rage relentlessly, and with climate change even more so. You'll be amazed at the magnitude of some weather phenomena. An average cumulus cloud weighs as much as 100 elephants. The weather that came our way that day could easily weigh 200,000 elephants. But that's nothing compared to a hurricane: the water in it would be comparable to the weight of... 40 million elephants! Another impressive figure: the largest droplets are 0.2 mm in size; you need a million of

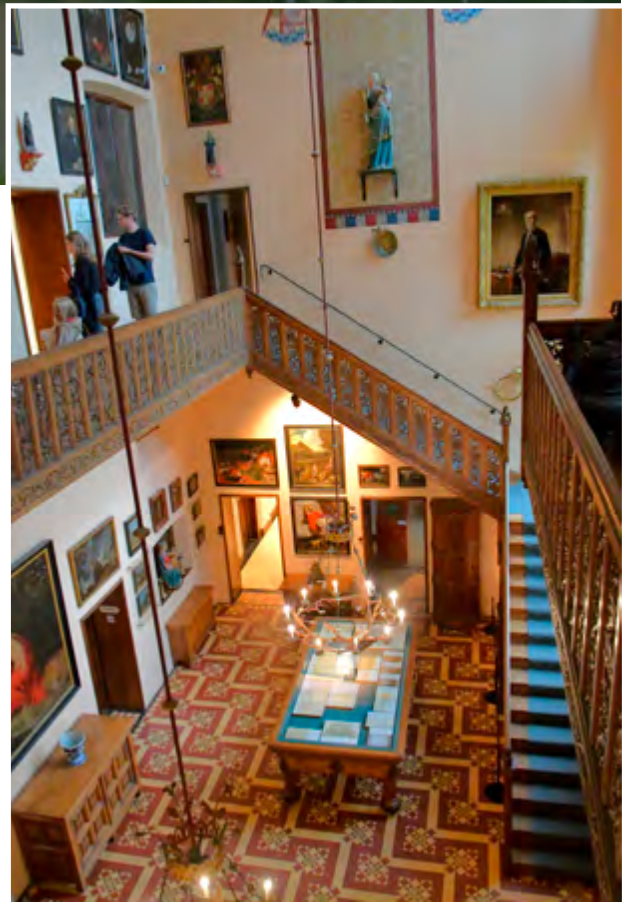
them for 1 teaspoon. The storm on that summer Tuesday in June caused a lot of damage in our regions: floods, torn roofs, snapped high-voltage pylons, and so on. A harbinger of what's to come? Let's hope not and in the meantime enjoy beautiful views.

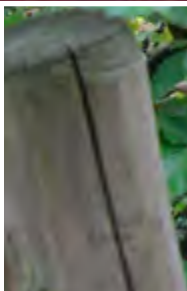
Het Kasteel van Loppem : een sprookje met kronkels en koningen

©Tekst en foto's: Patrick Perck

In het rustige West-Vlaamse dorpje Loppem, vlakbij Brugge, ligt een kasteel dat eruitziet alsof het rechtstreeks uit een sprookjesboek van de gebroeders Grimm is ontsnapt. Het Kasteel van Loppem, gebouwd in de 19de eeuw in een romantische neogotische stijl, heeft alles wat een mens zich kan wensen : torentjes, schilderachtige gevels, een slotgracht en – omdat het altijd net dat tikkeltje méér mag zijn – het oudste doolhof van België.

HET DOOLHOF: VERDWALEN MET STIJL

Dat doolhof is op zich al een verhaal waard. Aangelegd in 1873 en opgebouwd uit haagjes die zo stevig zijn dat je ze met een tank nauwelijks plat krijgt, is het een plek waar zowel kinderen als UBJET-leden hun gevoel voor richting definitief verliezen. Wie er binnengaat, denkt: “Ach, dat vinden we zo wel terug.” Maar na een kwartier klinkt het eerder: “Hebben we diezelfde haag niet al drie keer gezien?” Het doolhof heeft dan ook menig bezoeker tot wanhoop gedreven – en minstens evenveel koppels getest op hun relationele stabiliteit. Want als je na een uur nog altijd niet de uitgang hebt gevonden, ontdek je pas echt hoe goed je samen kunt werken. Ik vond de uitgang op den duur omdat Martine dreigde mij op te zadelen met een exquisite 5-gangen traktatie in een gerenommeerd etablissement en dat kon ik hoegenaamd niet trekken...

EEN GROENE OASE

Het kasteel ligt verscholen in een uitgestrekt park van zo'n 33 hectare, vol vijvers, wandelpaden en eeuwenoude bomen. Het is de ideale plek om even te ontsnappen aan de drukte van Brugge. Hier vind je geen haastige toeristen met selfie-sticks, maar wel rust, stilte en de kans om een eekhoorn te zien die waarschijnlijk al generaties lang over dezelfde takken huppelt.

Doolhof van Loppem

De wachttorens die het doolhof in zijn geheel omsluiten werden in 1873 gebouwd en vervingen de binnenvestingswal van het kasteel van Loppem.

De wachttorens werden in 1873 gebouwd en vervingen de binnenvestingswal van het kasteel van Loppem.

Luchtwachten die de doelhof van Loppem omringelen waren bedoeld om de doelhof te bewaken. Ze werden in 1873 gebouwd en vervingen de binnenvestingswal van het kasteel van Loppem.

De doelhof is een park van 33 hectare met een uitgestrekt park van 33 hectare, vol vijvers, wandelpaden en eeuwenoude bomen. Het is de ideale plek om even te ontsnappen aan de drukte van Brugge.

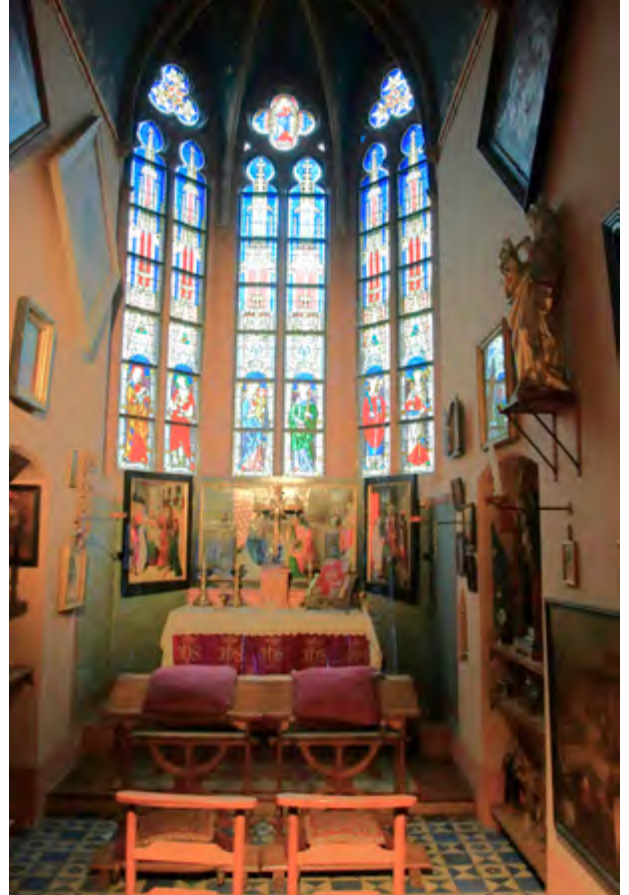
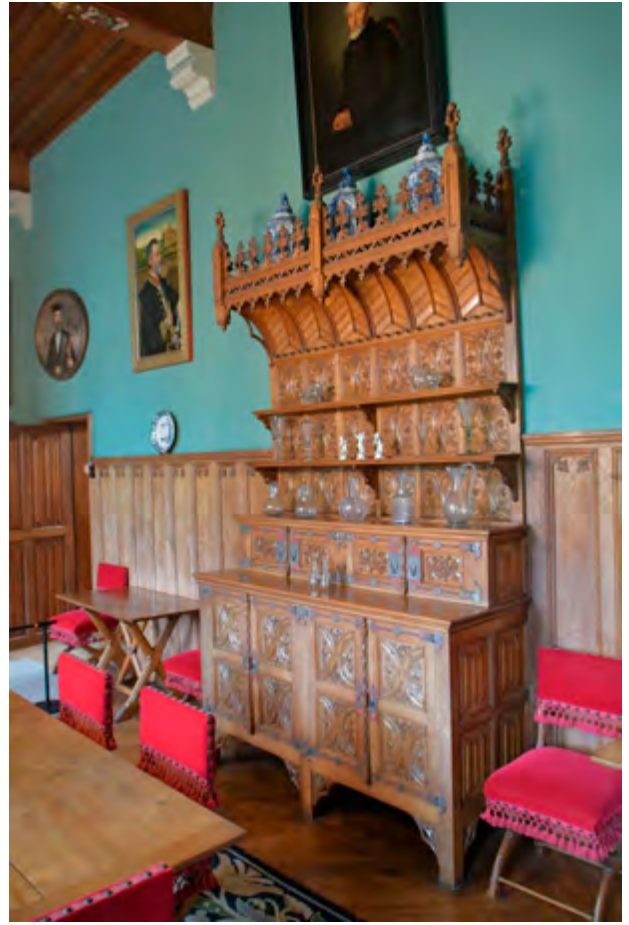
De wachttorens die het doolhof in zijn geheel omsluiten werden in 1873 gebouwd en vervingen de binnenvestingswal van het kasteel van Loppem.

De wachttorens die het doolhof in zijn geheel omsluiten werden in 1873 gebouwd en vervingen de binnenvestingswal van het kasteel van Loppem.

Luchtwachten die de doelhof van Loppem omringelen waren bedoeld om de doelhof te bewaken. Ze werden in 1873 gebouwd en vervingen de binnenvestingswal van het kasteel van Loppem.

De doelhof is een park van 33 hectare met een uitgestrekt park van 33 hectare, vol vijvers, wandelpaden en eeuwenoude bomen. Het is de ideale plek om even te ontsnappen aan de drukte van Brugge.

De wachttorens die het doolhof in zijn geheel omsluiten werden in 1873 gebouwd en vervingen de binnenvestingswal van het kasteel van Loppem.

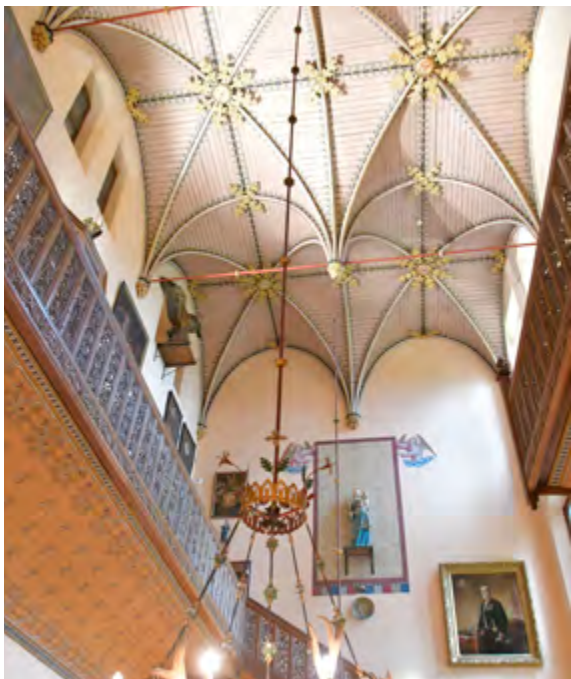

KUNST IN OVERVLOED

Binnenin het kasteel valt er nog een extra verrassing te ontdekken: een indrukwekkende verzameling kunstvoorwerpen. Van middeleeuwse panelen tot Vlaamse meesters en exotische curiosa die de familie tijdens hun reizen meebracht. Je krijgt er bijna het gevoel dat de eigenaars ooit een beetje te enthousiast zijn gaan shoppen op de kunstmarkt: “Ach, nog een schilderij? Ja, dat past wel naast de 32 andere!” Het resultaat is een bonte mix van kunst en curiosa die je met open mond – en soms een brede glimlach – achterlaat. Wie goed kijkt, merkt dat zelfs de trapleuningen en deurknoppen bijna kunstwerken op zich zijn. Kortom: dit is geen kasteel waar men zuinig was met esthetiek. Hier geldt: beter te veel dan te weinig.

HISTORISCH TONEEL: OORLOG EN POLITIEK

Maar vergis u niet: het Kasteel van Loppem is niet alleen een romantische uitstap. Het speelde ook een rol in de Belgische geschiedenis. Tijdens de Eerste Wereldoorlog verbleef koning Albert I hier in 1918, kort na de bevrijding. Het kasteel werd tijdelijk omgevormd tot een soort koninklijk hoofdkwartier, waar belangrijke politieke beslissingen werden genomen. Het “Akkoord van Loppem” zag hier zelfs het licht: een plan om het algemeen stemrecht en andere hervormingen door te voeren. Wie dacht dat een kasteel enkel diende om in ridderpakken te paraderen of prinsessen te redden, heeft dus duidelijk iets gemist.

EEN KASTEEL MET KARAKTER

Wat het Kasteel van Loppem zo bijzonder maakt, is dat het nog altijd zijn oorspronkelijke charme uitstraalt. Binnenin vind je prachtige interieurs met glas-in-loodramen, schilderijen en meubels die je rechtstreeks terugvoeren naar de 19de eeuw. Je kunt er bijna de geur van sigaren en het geritsel van crinolines bij fantaseren. Alles ademt de grandeur van een tijd waarin men nog wist hoe men een huis moest bouwen: met torens, zalen, en een vleugje drama.

TOT SLOT: VERDWALEN MET KONINKLIJKE GOEDKEURING

Een bezoek aan het Kasteel van Loppem is dus veel meer dan een dagje uit. Het is een mengeling van natuur, geschiedenis, kunst en een beetje avontuur. Je leert er iets over ons verleden, geniet van de rust van de natuur en – als bonus – mag je gegarandeerd verdwalen in het oudste doolhof van het land. En laten we eerlijk zijn:

als zelfs een koning hier ooit zijn intrek heeft genomen, dan kan een gewone sterveling er ook best een middag plezier beleven.

Dus, mocht u binnenkort in de buurt van Brugge zijn, zet dan koers naar Loppem. Al moet ik er wel bij zeggen: neem misschien een kompas mee. Of een goed humeur. Het eerste helpt u uit het doolhof, het tweede uit de echtelijke ruzie.

INFO

- Steenbrugsestraat 26
8210 Loppem (Zedelgem)
050 82 22 45 info@kasteelvanloppem.be

Superbe exposition au BOZAR : Bellezza e Bruttezza. L'idéal, le réel et le caricatural à la Renaissance.

©Texte : Gilbert Menne – ©Photos : Brigitte Bauwens

Sandro Botticelli
(Firenze 1445 – 1510):
Simonetta Vespucci (?)

Lucas Cranach l'Ancien
(Kronach 1472 – Weimar
1553): «Le couple inégal»

La beauté et la laideur, quels en sont les critères ? Qu'en est-il dans l'art ? Comment ont fait les artistes pour les représenter ? La passionnante exposition organisée au BOZAR tente de répondre à ces questions en confrontant 95 œuvres exceptionnelles d'artistes d'Italie et d'Europe du Nord, surtout les Pays-Bas, durant le dernier quart du 15e siècle et le 16e siècle. La Commissaire de l'exposition, Chiara Rabbi-Bernard, grande spécialiste de l'art de la Renaissance, a réuni les peintres les plus célèbres : Botticelli, Campi, De Vinci, Dossi, le Titien, le Tintoret, Véronèse, Cranach l'Ancien, Dürer, Metsys et bien d'autres dont les œuvres proviennent des plus prestigieux musées prêteurs. Certaines sont exposées pour la première fois en Belgique. Il est passionnant de suivre l'évolution des représentations occidentales de la beauté physique. En introduction de l'exposition, le visiteur peut admirer des beautés classiques de l'Antiquité, comme les Trois Grâces et Vénus. Depuis la République romaine, la laideur s'exprime déjà dans des bustes réalistes. Les premiers portraits de la Renaissance sont réalistes, la beauté

est l'apanage des femmes. Dès le 16e siècle pourtant, les portraits féminins varient, selon qu'ils soient florentins ou vénitiens, avec des dames très froides ou généreuses. Les peintres représentent aussi des femmes superbes qui deviennent des modèles, comme Simonetta Vespucci, la célèbre «Vénus» de Botticelli ou, au contraire, un «monstre», une dame atteinte d'hypertrichose. Les artistes, principalement Flamands, commencent aussi à se libérer des contraintes normatives avec des portraits de personnes laides ou déformées, des bouffons ou des grands tableaux de fêtes et de ripailles mêlant le beau et le laid. De nombreuses peintures montrent également des visages monstrueux qui voisinent avec des corps dénudés. Cette association de la beauté et de la laideur se retrouve enfin dans des scènes de «couples inégaux» fondés sur l'aspect financier, une femme très jeune avec un vieillard ou plus rarement l'inverse. La laideur a alors trouvé sa place naturelle dans l'art de cette époque.

INFO

- Ouvert jusqu'au 14 juin 2026, Rue Ravenstein 23, 1000 Bruxelles, du mardi au dimanche de 10h à 18h, www.bozar.be, contact presse : samir.alhaddad@bozar.be

TRAVELLING NEWS brings the very best with up-to-date information on travel destinations from all over the world to people who love travel! Our digital magazine, which appears every three months, featuring inspiring articles, latest travel news reports, holiday ideas, special offers and more, is sent to thousands of travel lovers.

TRAVELLING NEWS will help the readers to decide where to go on their next holiday.

TRAVELLING NEWS can help YOU, by promoting and publishing your destinations, accommodations, transportation and much more in our magazine.

FORMATS	BASIC RATES/EDITION
1/1 page (210 W x 297 H mm + 3 mm bleed)	300,-€
1/2 page (210 W x 148,5 H mm)	175,-€
1/4 page (210 W x 148,5 H mm)	100,-€
Banner	75,-€
Advertorial of 2 pages	500,-€

4 EDITIONS/YEAR: March, June, September, December

Hoofdredacteur – Rédacteur en Chef – Editor in Chief

Gilbert Menne

Avenue des Buissonnets 54, B-1020 Brussels (Belgium)

gilbertvictormenne@gmail.com | www.ubjet.org

Founders

Walter Roggeman, Jean-Claude Couchard

Editorial Committee

Gilbert Menne, Patrick Perck, Karel Meuleman

Graphic design

Karine Dorcéan

Contributors

José Burgeon, Claudine Clabots, Catherine Courtois, Patrick De Grootte,
Jean Pierre Demarsin, Gilbert Menne, Karel Meuleman, Maria Opsommer, Patrick Perck.